

2/12

február - únor
2012

ročník 82

Rozsievac Rozsévac

Časopis Bratskej jednoty baptistov

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Preto o to viac,
bratia, usilujte sa upevniť
svoje povolanie a vyvolenie,
lebo keď to urobíte,
nepotknete sa nikdy

2. list Petra 1, 10

Krestan a politika

Téma čísla

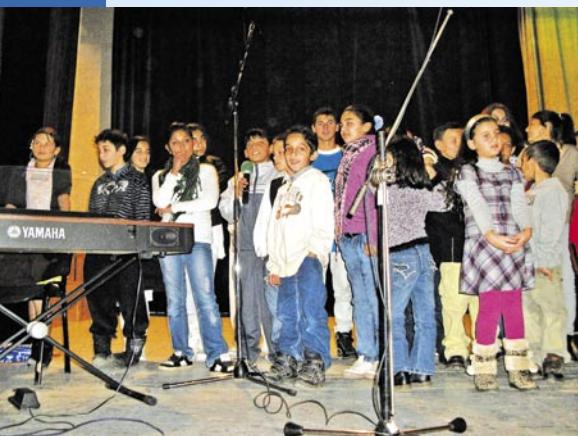
Angažovaný krestan

Nebo plné ľudí rôznych rás

Jarmila Vdoviaková

Bolo to ešte v roku 2002. Kráčala som cez sídlisko v Revúcej, keď mi prišlo do cesty jedno rómske dieťa. Usmiala som sa naň a prihovorila som sa mu. O chvíľu sa zhŕklo okolo mňa celý kŕdeľ počerných detvákov. Čo robiť? Začala som im spievať pesničky o Pánu Bohu a Pánu Ježišovi a ony ma začali obsypávať rôznymi otázkami. Slúbila som im, že opäť prídem a znova sa môžeme rozprávať o Pánu Ježišovi a spievať si o ňom. Sľub som dodržala, a takto vonku na tráve sme sa spolu stretávali až do zimných mesiacov. Potom Božím riadením si YMCA Revúca prenajala miestnosť práve v blízkosti miesta, kde som sa s detmi stretávala, a tak sme preniesli miesto našich schôdzok do tejto miestnosti. Asi po dvoch rokoch ma začali premáhať zdravotné ťažkosti, neskôr aj radostnejšia udalosť - vydaj, a tým sa moje stretnávanie s rómskymi deťmi v Revúcej ukončilo. Ale keď Pán Boh niekde dvere zatvorí, na inom

mieste ich zasa otvorí. Tak to bolo aj v tomto prípade. Pán zatvoril menšie dvere, aby otvoril väčšie!

V septembri 2007 sa mládež nášho zboru rozhodla zmeniť miesto svojich stretnutí. Začala sa stretnávať v Jelšave, a nie v modlitebni BJB v Revúckej Lehote. Náš spev sa roz-

bom prispieva k tomu, aby bolo nebo naplnené aj ľudmi iných rás! Text Ján 3, 16 vnímam takto: Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal

KAŽDÝ (aj cigáni), kto verí v Neho.

Priznávam, že nejde všetko tak hladko a jednoducho, ako som to opísala. Máme aj prekážky a brzdy, ale Pán Boh je väčší ako akákolvek prekážka. Jemu dôverujeme a k Nemу sa so všetkým obracame. **A som presvedčený, že Ten, ktorý počal vo vás dobré dielo, aj ho dokoná až do dňa Krista Ježiša** (Filip.1, 6). Nech je aj cez tieto slová vyvýšené jedine meno nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista!

Obsah

Nebo plné ľudí rôznych rás (J. Vdoviaková)	/2
Angažovaný kresťan (S. Kráľ)	/3
Angažovaný kresťan (V. Pospišil)	/4
Kresťan(stvo) a politika (J. Szöllőss)	/5
Zprávy o pronásledování v Bělorusku	/8
(S. Vránová)	
Začiatky spolku Modrého kríža v Kysáči	/9
(V. Roházkova)	
Ovocie ducha (J. Stupka)	/10
Poznání Hospodinových cest (D. Wilkerson)	/11
A Boh láska je (M. Szepová)	/12
Nechajme sa viesť Ježišom (E. Oravská)	/13
Brat kazatel Vlastimi Pospišil	/14
oslivil své 80. narozeniny (J. Titéra)	
Svědectví babičky Ludmily (L. Halerová)	/15
Krásni v Kristu (N. J. D.)	/16
Krátkie správy	
- Americký evangelista a motivační řečník	
bez končetin Nick Vujicic se oženil	
- Fórum kresťanských inštitúcií	
začalo kampaň na podporu volnej misie	
- Franklin Graham odsúdil bombový útok	
na sudánsku biblickú školu	
Kam vedou naše Kroky?	/18
Kompas a guľomet	
Pre deti - Zrnko	/19
Návrat - báseň (O. Betko st.)	/20

Časopis
Bratrské jednoty
baptistov v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR

Šéfredaktor Stanislav Kráľ.
Zástupca šéfredaktora Jan Titéra.
Redakčná rada: S. Baláz, M. Kešjarová,
M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospišil,
E. Pribulová, E. Titěrová,
Grafická konцепcia časopisu
a prílohy ZRINKO: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová,
M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2,
821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačky 1,35,- Euro, predplatné na rok
13,50,- Euro + poštovné pre domáčich (CR a SR)
jednotlivých odberateľov 6,- Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.

Bankove spojenie:

ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800,
var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900,
var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:

Názov účtu: Rozsievac - časopis Brat.jed.baptistov
Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:

ČR: BB, Výkonný výbor v ČR,
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4

SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 2/2012: 24. 2. 2012
Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Angažovaný kresťan

„**Pane, nech vníma Tvoje ucho modlitbu Tvojho služobníka a modlitbu Tvojich služobníkov, ktorí sú ochotní báť sa Tvojho mena: daj úspech svojmu služobníkovi dnes.**“

Nehemiáš 1, 11

Mám nádej, že toto číslo dostávate do rúk ešte pred voľbami na Slovensku, lebo sme sa v ňom snažili zamerať na našu angažovanosť v živote a pokúsili sa o pohľad na politické tendencie očami kresťana. Tento nás pokus poukazuje na riziko angažovanosti aj všeobecne, a to v oblasti duchovnej a cirkevnej práce zvlášť.

Ked sa o niečo usilujete, vkladáte do toho maximum a podarí sa to, je všetko v poriadku. Ak sa to však nepodarí, beda tomu, kto je za to zodpovedný... Preto obdivujem a vážim si každého, kto má odvahu angažovať sa. Zvlášť majú môj obdiv všetci, ktorí rozoznali pre seba určité Božie povolenie a usilujú sa ho naplniť. Na ich ceste ich totiž čakajú mnohé prekážky, ktoré nemajú svoj pôvod iba v nepriaznivých okolnostiach a technických prekážkach.

Angažovanosť v Božích veciach prináša so sebou aj útoky satana, jeho intrígy a údery, ktoré miera na mysel, srdce, na náš vzťah k Bohu. Sú to útoky bolestivé, zákerné a nikdy neviete, odkiaľ prídu.

Politici v parlamente majú svojich priateľov aj nepriateľov jasných, môžu sa podľa toho zariadiť.

Angažovaný kresťan nikdy nevie, odkiaľ útok príde. Môže to byť úder na zdravie manželského zväzku, vzťahu k deťom, ale aj útok od ľudí, od ktorých by sme to nečakali – od bratov či sestier v zboze, predstavených v cirkvi...

Možno nám pomôže zistenie, že útoky prichádzajú na tie miesta, ktoré sú našou slabinou... Satan nebude totiž útočiť na miesta, v ktorých sme pevní a zakorenení v Kristovi.

Čo teda robí? Ak chcete mať život pokojný, bez búrok, zásadne sa neangažujte. Pokojne sedzte v laviciach (či na stoličkách) v našich zhromaždeniach, nechajte, nech sa trápia iní. Ked sa objaví príležitosť, prispejte svojou dobre myšlenou kritikou, ukážte, kde vaši bratia zlyhali, a žiadajte ich o nápravu... Alebo sa vydajte službe Bohu v malých aj veľkých veciach, od upratovania až po kázanie Božieho Slova, a zmenťte svoj pokojný život za život plný zmien, dramatických zvratov, bolesti, ale aj úžasnej radosti z víťazstva, ktoré vám Pán Ježiš pripraví.

Aj ja som sa rozhodol viesť život v Božích službách. Mrzí ma, že v poslednom období nedokázem Rozsieváča venovať toľko času, kolko je pre zvládnutie tejto práce potrebné.

Pod vplyvom viacerých okolností sa preto vzdávam funkcie šéfredaktora. Ospravedlňujem sa vám, ktorí máte Rozsieváč radi, že som nedokázal naplniť všetky výzie, úlohy a predsačzatia, ktoré som prijal. Verím, že moje rozhodnutie, ktoré sa nerodilo ľahko, nám môže odstrániť viaceré nedostatky v príprave Rozsieváča.

Už teraz sa však teším na víťazstvo Pána Ježiša aj v tejto práci, keď Rozsieváč bude ešte lepší, než je tomu dnes.

Váš Stano Kráľ

Angažovaný křesťan

**Nejeden věřící člověk klade sám sobě otázku:
Měl by se křesťan angažovat?**

Tato otázka je na místě, ale záleží, jak kdo angažovanost zvládne. Každé angažování je dobré, ba i nutné, pokud ho křesťan zvládne jako svědek Ježíše Krista. Angažovanost ve prospěch dobré věci je správná a bylo by nezodpovědné jí nevyužít.

Co říká angažovanosti Bible

Toto téma mne však vede dál. Vydáme-li se cestou Bible, můžeme pohlédnout do daleké minulosti. Bible je nevyčerpatelný zdroj učení i pro současnost. V ní se také dozvímme, jak se zachovali ti, kteří se tehdy „angažovali“. Bez jejich „angažování“ by se možná dějiny Izraele psaly jinak. V biblickém podání slovo „angažovanost“ nevidíme, zato vidíme jeho úžasné výsledky. V biblických textech čteme o „angažování“ politickém (z toho měl užitek celý Izrael), ale nejednou toto „angažování“ zasáhlo i daleko za hranice Izraele. Lidé, kteří se tehdy angažovali, nevěděli, kam až to vyústí.

Jak se angažovali naši předchůdci

Můžeme se podívat na přínos Josefova „angažování“ v Egyptě. Jednalo se o čistě politickou angažovanost a Josef se stává druhým mužem po faraonovi! Jeho „angažování“ je politické, ale vyplývá z toho i angažovanost sociální. Josef zachránil Egypt a okolní krajiny před smrtí hladem, je zachráněna i rodina Jákobova. Sedm let žili v hojnosti a dalších sedm let by vyústilo v hladomor, nebýt na nejvyšším politickém místě Božího svědka Josefa, syna Jákobova.

Podíváme-li se do nejvíce pohnuté a nebezpečné doby pro Izrael, doby zajetí babylonském a později perském, vidíme angažovanost Nehemiáše. Chrám a celý Jeruzalém ležel v rozvalinách a Nehemiáš sloužil na královském dvoře v Súšan, hlavním městě perské říše, jako královský číšník u krále Artaxerxa I. Jednalo se o významnou funkci u krále. Některí ji přirovnávají k ministerskému předsedovi dnešní doby. Nehemiáš se zvlášť politicky angažoval a stal se i místodržitelem Judeje. Obnovitelem Jeruzaléma i chrámu. Pod jeho místodržitelskou vládou se Judea stala samostatnou provincií v perské říši, což mělo veliký význam pro židovský národ i do budoucnosti. Zhruba ve stejně době, v zajetí, se pro záchrannu Židů velice politicky angažoval Žid Mardocheus a jeho neteř Ester, pozdější manželka perského krále Xerxe. I Mardochea i Ester Pán Bůh použil jako politicky angažované lidi ve svém plánu záchrany židovstva v tehdejší době.

Komu to prospěje

Přemýšlí-li člověk o své angažovanosti, možná si klade otázku, jak to prospěje jemu samotnému. Neopře-

je-li to jemu, proč by se potom angažoval a bral na sebe zodpovědnost? Ale takový postoj biblické postavy nezaujaly. Než Ester vstoupila ke králi, aby se přimluvila za svůj národ, prožívala veliké obavy. Nevěděla, zda ji král přijme a nepřijme-li, může přijít i o život. Ony biblické postavy dávaly „všanc“ samy sebe. Takové lidé si Pán Bůh mohl použít pro své záměry.

Známá je také politická angažovanost Daniele a jeho druhů: Sidracha, Mizacha a Abdenága u médskeho krále Daria. Zejména Danielova angažovanost v politice pomohla u krále nejen k jejich záchráně, ale i k záchráň mnohých babylonských mudrců.

I dnes je dobré se angažovat tam, kde křesťan může prospět dobré věci, k užitku svému i druhých. Je mnoho oblastí, kde se křesťan může úspěšně uplatnit a tak pomáhat lidem.

Život angažovaného křesťana

Křesťan se nesmí bát vzít na sebe zodpovědnost a na místě kde pracuje také zodpovědně jednat. Nepodlehnut pokušení, nezneužít svého postavení. Takového křesťana by Pán Bůh sotva mohl použít pro své záměry. Křesťan, který zastává a koná jakoukoli práci, v jakémkoli postavení, musí být zodpovědný, neboť skrze něj je vidět na Ježíše Krista. Ať je křesťan kdekoli, jen at je solí a světlem svému okolí. Neměl by konat nic, co by zpochybňovalo jeho křesťanství.

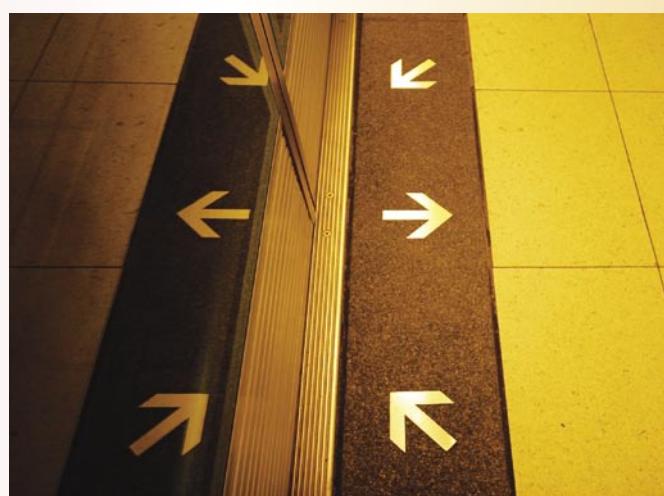
Izraelité zastávali nejvyšší funkce

Izraelité, které jsme dnes vzpomínali, zastávali nejvyšší „funkce“ na královských dvorech a neprohřešili se proti své věře, proti svému svědomí. Proto dosáhli dobrých výsledků, nejen pro sebe osobně, ale pro mnoho dalších lidí.

Jak se angažuje dnešní křesťan

Křesťan může zastávat jakékoli postavení, funkci. Ale v tom svém „úřadu“ musí obstát, stejně, jako obstáli Daniel, Sidrach, Mizach a Abdenágo a další lidé, které jsme zde vzpomínali.

I dnes se nejeden křesťan angažuje v oblasti sociální, kulturní všeho druhu a v mnoha dalších oblastech společenského života. Není nic, co by křesťan nemohl dělat ve prospěch svého bližního. Není křesťanské a není zodpovědné zavřít se do svého obydlí a dívat se „oknem“ jak lidé věci „špatně“ dělají a kritizovat je například takto: „Než abych to takto dělal, to raději nebudu dělat nic.“ Svoji práci máme dělat zodpovědně, ať stojíme na kterémkoli úseku společenského života. Tam, kde jsi a to co děláš, dělej jako z Božího pověření. To pak bude užitečné nejen pro tebe, ale i pro ostatní kolem. Každý křesťan se má na každém místě prokázat jako věrný svědek Ježíše Krista! Dokážeš to jen tak, že nesložíš ruce do klína. Jestliže nebudeš dělat nic, také nic nevykonáš.

Krestan(stvo) a politika

Pohľad krestana na človeka a štát
a jeho postoj k politike

Ján Szőllős

Určite si už niektorí a možno mnohí z vás položili v nejakej súvislosti otázku, aký má mat krestan vzťah k politike. Má cirkev a jej predstaviteľia právo hovoriť a vyjadrovať sa jasne k politickým otázkam, ako sú napríklad voľby, alebo má mlčať? Podľa čoho sa mám rozhodovať pri voľbách, komu dám svoj hlas?

„Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi a čo je Božie, Bohu“ (Mt 22, 21). Tieto slová Pána Ježiša, ktorými odpovedal na provokáciu farizejov týkajúcu sa vzťahu k vláde a štátu, rozšíril apoštol Pavel v liste Rímskym (R 13, 1 – 7), kde hovorí o úlohach vrchnosti a vzťahu krestana k nim.

Máme sa ako krestania stiahnuť do ulity a čušať, alebo vehementne vstúpiť do politiky a snažiť sa uchvátiť politickú moc, či urobiť niečo iné? Pokúsime sa dnes spoločne hľadať odpoveď na tie otázky.

Jedno je zrejmé. Božie Slovo nás nevyzýva k pasívite, ale k tomu, aby sme dávali cisárovi (štátu) to, čo mu patrí, podobne ako Bohu.

Ak sa chceme zamýšľať o vzťahu krestana k politike, tak musíme svoje uvažovanie začať trochu širšie, lebo samotná politika ako spôsob riadenia štátu a presadzovania určitých záujmov je už vrcholom pyramídy, v ktorej základe je pohľad na človeka, pohľad na spoločnosť a pohľad na štát. Pozrime sa na tieto skutočnosti z pozície krestanstva, z pozície Písma.

Pohľad na človeka (spoločnosť a štát)

V zásade sú pre našu spoločnosť patriaci do tzv. západnej civilizácie charakteristické dva základné pohľady chápania človeka. Prvý pohľad je založený na židovsko-krestanskem nazeraní na človeka, vychádzajúci najmä z faktov uvedených v Písme, ktorý je možné z politického hľadiska klasifikovať ako pravicový alebo liberálno-konzervatívny pohľad. Druhý pohľad je opakom prvého, popiera jeho charakteristiky, je viac-menej ateistický, z politického hľadiska je označovaný za ľavicový. Medzi týmito dvoma polími existuje samozrejme množstvo rôznych odtieňov a názorov, kde sa prelínajú a miešajú charakteristiky jedného a druhého chápania. V praxi neexistuje čisto pravicový a čisto ľavicový pohľad a politický subjekt. Povedzme si ich základné charakteristiky (R. Joch 2000).

Pohľad vychádzajúci z biblických princípov (pravicový alebo konzervatívno-liberálny pohľad):

V takzvanom pravicovom poňatí sa na človeka vzťahujú štyri základné atribute:

1. Nedokonalosť – Človek má stálu prirodzenosť, je nevyhnute a nezmeniteľne nedokonalou bytosťou. V židovsko-krestanskej tradícii je tento názor vyjadrený dogmou o dedičnom hriechu. Človek je podľa Písma po páde do hriechu vo svojej podstate zlý, je pre neho prirodzené konáť zlo. Už Stará zmluva v Žalmoch (14, 1 – 3) a Nová zmluva v liste Rímskym (3, 10 – 12) hovorí: „Niet spravodlivého ani jedného, nieto rozumného, nikoho, čo by hľadal Boha, všetci sa odklonili, napospol stali sa neužitočnými, nieto, čo by činil dobré, niet ani jedného.“ Človek však má svedomie a ostalo v ňom čosi z pôvodného obrazu, a preto je schopný konáť aj dobré veci. Navyše je tu už dviesačiak rokov možnosť obnovy, znovaurodenia cez obeť Pána Ježiša Krista. V človeku sú zabudované tendencie k dobru aj k zlu a nie je možné ich vytestiť. V dôsledku toho je každá spoločnosť nutne nedokonalá a nikdy nijaký raj na Zemi nezavladne. Nikdy nebude možné vybudovať Utópiu (a už vobec nie politickými prostriedkami – štátnou politikou, reformami). Na strane druhej učiniť peklo na Zemi je možné, a vlastne dosť ľahké (holokaust, gulag).

2. Existujú absolútne, objektívne platné normy dobra a zla, správneho a nesprávneho konania. Absolútnym meradlom je Božie Slovo. Človek je schopný nahliadnuť, že niektoré aktivity sú zlé a iné dobré. Preto má morálnu povinnosť tie dobré činiť a tým zlým sa vyhýbať (i keď v dôsledku nedokonalosti sa mu to nemôže celkom podať). Písma je plné výziev, aby sme žili podľa Bohom stanovených princípov

a zákonov. Tieto objektívne normy sú poznateľné a slúžia ako meradlo pre hodnotenie činnosti a konania jednotlivcov i štátnych inštitúcií.

3. Človek má slobodnú vôľu a zodpovednosť. Boh ho řou obdaril už pri stvorení, mohol sa rozhodnúť už v záhrade Eden, koho bude posluchať. Z volieb, ktoré sa mu v živote kontinuálne ponúkajú, môže každej z nich povedať: „Nie!“ Preto aj keď je konanie človeka ovplyvnené okolím, nie je ním úplne určované (determinované). Človek svoje voľby činí slobodne, a preto je za ne zodpovedný. V dôsledku svojej nedokonalosti niekedy robí zlé rozhodnutia, ale sú to jeho rozhodnutia.

4. Aj keď je človek nedokonalou bytosťou, má svoju nesmiernu vnútornú hodnotu, dôstojnosť a jedinečnosť. Táto hodnota presahuje hodnotu všetkých ostatných svetských subjektov. V židovsko-krestanskej tradícii má človek transcendentnú hodnotu, pretože je stvorený na obraz Boží a Boh sám seba dal pre záchrannu človeka, aby mu vrátil stratenú večnosť.

Pretože človek je nedokonalý, moc vládcov má byť obmedzená. Jedným skutočným neobmedzeným vládcom nad ľudmi a zemou je Boh. Štát nemá do života spoločnosti prívelmi zasahovať, pretože jeho potenciál pre zlo je veľký, zatiaľ čo jeho potenciál zlepšiť spoločnosť je malý. **Štát má pre všetkým presadzovať právo a spravodlivosť a udržiavať poriadok** (Rim 13, 3 – 4). Keďže človek má svoju dôstojnosť a hodnotu, štát musí rešpektovať jeho slobodné rozhodnutia, pokiaľ nie sú zločinné. Musí mu teda dožičiť slobodu. Keďže človek je zodpovedný za svoje rozhodnutia, za svoje zločinné voľby má byť potrestaný. Keďže existujú objektívne normy, absolútne štandardy dobra a zla, niektoré ľudské aktivity môžeme odsúdiť ako zlé a zločinné (rasizmus, vraždenie, krádež...). Tie musí štát zakázať a trestať. Iné voľby môžu byť nemravné (smilstvo, cudzoľstvo, homosexualita, lakovstvo...), no nie nevyhnute zločinné. Tým by sa mal človek dobrovolne vyhýbať. Nie je však nutné, aby ich zákon zakazoval (i keď povedomie o tom, že by sa činiť nemali, by sa v spoločnosti malo kultivoval).

Pohľad nevychádzajúci z biblických princípov (ľavicový alebo socialisticko-liberálny pohľad):

1. Človek je zmeniteľný, zlepšiteľný – Ľavica popiera, že človek má stálu, nezmeniteľnú, hriešnu prirodzenosť. Domnieva sa, že človeka možno zmeniť, a teda aj zlepšiť – predovšetkým politickými prostriedkami. Preto sa podľa tohto pohľadu dá politickými prostriedkami vybudovať raj na zemi, dokonalá spoločnosť (Utópia, komunizmus).

2. Neexistujú absolútne, objektívne normy dobra a zla – Fakt, že človek nemá nijakú nemennú prirodzenosť, znamená, že neexistujú žiadne objektívne normy dobrého a zlého konania, ktoré by ho zavázovali. Všetky normy sú len produktmi konkrétnych spoločností a v čase sa menia, sú relativne. Človek preto nie je schopný a nemá právo povedať, že niečo je zlé alebo dobré. V podstate môže konáť, čo sa mu páči, ak mu to daná spoločnosť toleruje alebo to akceptuje.

3. Človek je determinovaný prostredím, nemá úplne slobodnú vôľu ani zodpovednosť - Ak je spoločnosť zlá, ak sú podmienky zlé, sú aj ľudia zlí, ak sa spoločnosť a prostredie zlepší, aj ľudia sa zlepšia. To však znamená, že človek nemá úplne slobodnú vôľu, pretože za svoje konanie nemôže ani tak on, ako skôr spoločnosť. Preto ani nie je plne zodpovedný za to, čo robí.

4. Hodnota človeka nie je absolutná, je daná vonkajšími okolnosťami – Človek nemá ani absolutnu hodnotu, pretože je z väčšej časti produktem spoločenských síl. Totalitári prijímajú ľavicovú predstavu o vonkajšej determinácii človeka. Nacisti sa domnievajú, že hodnota človeka je daná jeho genetickým a rasovým pôvodom, kým komunisti si myslia, že je určená materiálnej základňou. Sám človek nemá v tomto uvažovaní veľkú hodnotu a na rešpektovanie jeho volieb nie je dôvod.

Socialisticko-liberálna ľavica vkladá veľkú dôveru v schopnosť štátu. Zaopatrovací, paternalistický štát má človeka uchrániť od všetkých bremien a ťažkostí života. Ak človek urobí niečo zlé, štát ho za to nemá trestať, ale „liečiť“ a „prevychovávať“ – ved’ za to, čo urobil, môže najmä spoločnosť. Navyše – predstavy o dobre a zle sú aj tak len relatívne a kultúrne podmienené. Totalitná ľavica vystupňovala túto predstavu o schopnosti štátu urobiť ľudí šťastnými až na úroveň Utópie. Preto požaduje štát dostatočne silný a rozsiahly, aby mohol obštastňovať ľudí.

Ľavicový pohľad na človeka teda oprávňuje „inžiniersky“ prístup štátu – úsilie človeka politicky reformovať, manipulovať, konštruovať, transformovať. To môže mať dve podoby: miernejšiu, benevolentnú, charakteristickú pre socialisticko-liberálnu ľavicu, a podobu brutálnej, typickú pre totalitnú ľavicu. Ak preferencie konkrétnych ľudí stojí v ceste nastoleniu všeobecného šťastia, potom je oprávnené týchto ľudí pošiliať a odstrániť. Človek je len koliesko v stroji. Tým je ospravedlnená existencia koncentrákov, teroru a prenasledovania.

Rozdielny pohľad na spoločnosť

Ako sme videli z uvedeného, pohľad na človeka určuje aj pohľad na spoločnosť ako spoločenstvo, kolektív ľudí. Človek žije v spoločnosti ako jej súčasť.

Ak je človek len koliesko v stroji, tak aj ľudská **spoločnosť je vnímaná v ľavicovom pohľade ako stroj**, ktorý stvoril človek a neustále ho zdokonaluje podľa potrieb a zmien okolia. Ľudia v ňom sú len súčiastkami, kolieskami v súkolí, ktoré je možné v prípade, že sa pokazia, nefungujú ako majú, alebo už sú nepotrebné, opraviť, pribrúsiť, alebo aj odstrániť a nahradíť niekym iným. Všetko riadi „inžinier“, alebo skupina „inžinierov“ (vládcovia), ktorí občas aj experimentujú, skúšajú, lebo nepoznajú dokonale stroj, ktorý riadia, a môžu veci aj pokaziť.

Spoločnosť ako živý organizmus, ľudské telo

Na druhej strane v Písme nájdeme nádherné prievranie spoločenstva, **spoločnosti, kolektívu ľudí**, ktorým je aj cirkev, k **živému organizmu, ľudskému telu** (1K 12, 12 – 31). Toto chápanie zohľadňuje všetky uvedené charakteristiky človeka. Každá bunka, orgán ako súčasť tela, každý jedinec, je Bohom originálne stvorený. Celý organizmus je na začiatku dokonalý a nádherný, ale ďalej rastie a vyvíja sa. Boh určil každej bunke, jedincovi jeho konkrétné miesto a funkciu. Každý orgán, úd tela, človek má svoju neoceniteľnú, nenahraditeľnú hodnotu. Aj tie na pohľad najmenej významné orgány sú cenné a dôležité. Ak jeden orgán chýba, alebo neplní dobre svoju funkciu, cíti to celé telo. Organizmus má jasné vedenie – Hlavu, ktorá určuje, čo je dobré a čo je zlé, a dokonale pozná potreby každého orgánu, lebo je súčasťou tela.

Kresťanský pohľad na štát

Spoločnosť ľudí sa zvyčajne organizuje a žije v nejakej štruktúre – v rodine, obci, a tvorí aj štát, ako jednu z form svojej organizácie. Z chápania človeka a spoločnosti sa teda priamo odvíja aj chápanie štátu a jeho úlohy v živote spoločnosti a jednotlivca. Niektoré už spomenuté súvislosti o úlohe štátu ešte rozvinieme.

Slovo štát pochádza z latinského „status“, t. j. stav, isté ustanovenie vzájomnosti, istý poriadok spoločenských skutočností. Je viazaný na čas a miesto. Existujú rôzne pohľady na to, prečo štát vzniká a aká je jeho zodpovednosť. Tá zodpovednosť je v ustanovení a udržiavaní poriadku v určitom spoločenstve ľudí. Je to obsiahnuté aj v spomenutom biblickom texte z Rímanom. Od toho sa odvíja aj fakt, že vládcovia hovorili, že sú „z Bozej milosti“ kráľmi, cisármami a pod. Povolaním vladára bolo starať sa o to, aby v spoločnosti panoval pravý poriadok, aby každý mal priestor pre to svoje, za čo on zodpovedá ako jednotlivec, člen rodu, cechu, stavu a pod.

Dobrý panovník nemal panovať podľa svojej ľubovôle, ale podľa Božích zákonov. To mu dávalo legitimitu. Ak sa tomuto svojmu poslaniu spreneveril, stával sa nelegitímym panovníkom, ktorého bolo možné neposlúchať, proti nemu sa vzbúriť a ho zosadit. To platí aj pre súčasnosť. Toto narúšil Machiaveliho pohľad, ktorý už vidí Vladára ako človeka, ktorý nepanuje z Bozej milosti, ale podľa svojej vôle a schopnosti zachádzať s prirodzenými zákonomi.

Biblická a Bohom určená úloha vládca (štátu) spocívajúca v udržovaní poriadku, bezpečnosti a zaistovaní priestoru pre slobodné rozhodovanie jednotlivca sa postupne rozširovala, až dosiahla extrém v totalitných režimoch 20. storočia, ked sa štát snažil rozhodovať o všetkom.

Kresťanstvo teda stojí v uvedenom zmysle v opozícii voči snahe zahrnúť všetky spoločenské skutočnosti do starostlivosti štátu. Je to opozícia vnútra proti vonkajšku. Kresťanstvo háji onen základný vzťah človeka a ľudských zošupení k Bohu – vzťah zodpovednosti a závislosti. Z Písma je jasné, že akákoľvek skutočná zmena človeka, a tým aj spoločnosti, musí byť založená na vnútornej premene, zmeni myslenia človeka. Nedá sa dosiahnuť vonkajším nátlakom štátnej moci (R. Palouš 1990).

V tomto duchu chráni kresťanstvo vnútornú zodpovednosť rodiny, spolkov, spoločenstva človeka a prírody, národa a pod. a upozorňuje na limity štátnej pôsobnosti. Ide pritom o priamu zodpovednosť jednotlivých zložiek spoločnosti, nie o zodpovednosť za plnenie príkazov uložených režimom. Ide o zodpovednosť jednotlivca za seba, o zodpovednosť rodičov voči

svojej rodine, hospodárov voči pôde, lesníkov voči lesu a zveri, učiteľov voči škole a žiacom a pod. Štát prosté nemá byť molochom, ktorý všetko ovláda a riadi, a snahy rozširovať jeho úlohu nad rámec daný Bohom vedú k omylem, nefunkčnosti a niekedy až ku katastrofám.

Štát, ktorý sa v minulosti snažil ovládať a určovať všetko, aj osobný a rodinný život či myšlenie ľudí, sme v určitej forme zažívali počas komunistickej totality. Aj teraz sú také tendencie, nie je to len minulosť a výsada komunistickej totality, aj keď v jemnejšej forme.

Samozrejme, z kresťanského pohľadu nie je možné akceptovať ani krajne pravicový pohľad, v ktorom je úloha štátu minimalizovaná a štát neplní ani tie základné funkcie, ktoré má. Úlohou štátu je aj vytvárať podmienky pre uplatnenie solidarity so slabými, postihnutými, chudobnými. Niektoré úlohy pri pomoci a podpore ľudí môže efektívne plniť a garantovať práve štát a tie majú ostat v jeho kompetencii (napr. dohľad nad dôchodkovým systémom, nad základnou zdravotnou starostlivosťou).

Politika a angažovanosť kresťana

Z uvedených pohľadov môže a má vychádzať aj kresťanský pohľad na politiku a postoj k nej ako praktické riadenie spoločnosti, štátu. Písмо nás vyzýva, aby sme dávali cisárovi (štátu), čo je jeho, a Bohu, čo je Božie.

Nevyzýva nás k pasivite, k nečinnosti. Aj v politike, tak ako v iných oblastiach ľudského života máme byť svetom, ukazovať a presadzovať Božie princípy, vyznávať, že existujú absolútne, objektívne platné normy dobra a zla, správneho a nesprávneho konania. Absolútnym meradlom je Božie Slovo. Ľovek je schopný nahliadnuť, že niektoré aktivity sú zlé a iné dobré. Preto má morálku povinnosť tie dobré činiť a tým zlým sa vyhýbať (i keď v dôsledku nedokonalosti sa mu to nemôže celkom podarí). Písмо je plné výziev, aby sme žili podľa Bohom

stanovených princípov a zákonov. Tieto objektívne normy sú poznateľné a slúžia ako meradlo pre hodnotenie činnosti a konania jednotlivcov i štátnych inštitúcií. Preto je namieste, ak sa ako kresťania vyjadrujeme ku veciam, ktoré sa okolo nás dejú. Preto sa môžeme a máme veľmi jasne vyjadrovať ku konkrétnym veciam. Môžeme hovoriť, že umelé prerušenie tehotenstva je vražda, že užívanie akýchkoľvek drog je tiež vražda, môžeme pomenovať korupciu ako krádež a podvod, môžeme vystúpiť proti bezbrehému šíreniu pornografie cez masmédiá. Môžeme poukazovať na fakt, že vo väčšine súčasných filmov sa prezentuje smilstvo, cudzoložstvo, násilie, rozvod ako niečo úplne bežné a normálne. Môžeme jasne povedať, že homosexualita je hriech a postavenie partnerstiev homosexuálov na úroveň normálneho manželstva je zlé. Podobne by som mohol menovať aj ďalšie veci, ku ktorým sa nielen môžeme, ale aj máme ako kresťania vyjadrovať. Otázka je, či to aj robíme, či k tomu máme dostatok múdrosti, ale aj odvahu použiť svoj hlas, povedať svoj názor rozhodne, ale s láskou. Neznamená to však len hovorenie.

Angažovanosť znamená čin

Náš hlas bude mať váhu len vtedy, keď je a bude podopretý praktickými činmi lásky voči ľuďom, ktorí sú zasiahnutí dôsledkami a následkami uvedených aj iných hriechov, ktorých sú otrokmi. Neznamená to byť prísnymi mravokárcami, ale skôr služobníkmi, ktorí v sebaobetavej službe pomáhajú liečiť narkomanov, adoptujú si opustené, nechcené deti, ktorí ukazujú, že aj v podnikaní to ide bez okrádania, bez korupcie, ktorí poctivo konajú svoju prácu v škole, úrade, obchode, závode, nemocnici, všade, kde sme postavení. Znamená to žiť v rodinách, ktoré sú príkladom pre iných. To je spôsob politickej angažovanosti, ktorý nám tiež ukázal Kristus, ktorý jasne nazýval hriech hriechom, ale s láskou sa ujímal

hriechov, ktorí boli obeťou hriechu.

Môže to znamenať aj to, že ako kresťan vstúpim aktívne do politiky a stanem sa politikom, aby som priamo tam bol svedectvom a konať poctivo svoju prácu, svoje povolanie pri riadení a spravovaní spoločnosti. Je potrebné, aby aj v obecných zastupiteľstvách a v parlamentoch jasne zaznieval hlas kresťanov. Je dobré, ak kresťania, ktorí sú na to povolení, idú a slúžia ako politici, aj keď práve v tejto sfére je to náročnejšie ako inde.

Nezastupiteľhou úlohou nás kresťanov je modliť sa za vrchnosti, za politikov, ktorí je zverená zodpovednosť za riadenie spoločnosti, aby vedeli konáť v Božej múdrosti to, čo majú ako vrchnosti zverené Bohom konáť.

Existuje tendencia tak zo strany kresťanov, ako aj nekresťanov vylúčiť kresťanov z politiky, z verejného života, zavŕň ich do kostolov. Umlčať ich hlas, ktorý poukazuje na večne platné pravdy, na to, že existuje dobro a zlo, že je možné hodnotiť, kto ako koná. Nesmieme sa dať zastrašiť tými, ktorí na jednej strane slobodne hľásajú a propagujú svoj hriechy spôsob života a hriech, a na druhej sa veľmi čudujú a sú pohoršení, keď sa kresťania odvážia jasne vyjadriť svoj postoj. Považujú to za porušenie svojej slobody.

Tri prístupy ku vzťahu medzi kresťanstvom a politikou

Je badať tri základné prístupy, konцепcie, charakterizujúce vzťah medzi kresťanstvom a politikou, spôsoby, ako kresťania vnímajú svoje postavenie a úlohu v spoločnosti, štáte a politike, ktoré sa v dejinách opakujú (F. Blachicki 1989):

Izolácia (Hnutie Ježišovo) – Viera, kresťanstvo ako únik do budúcnosti, utiahnutie sa do „vnútornej duchovnej blaženosťi“. Veci tohto sveta nechávať svoju cestou. Vnútorný, osobný vzťah k Spasiteľovi sa pokladá za dominujúci prvok kresťanstva, ktorý napĺňa ľoveka takou radostou, že problémy tohto sveta sú zabudnuté. Je to sentimentálny prístup k viere, ktorý odcudzuje ľoveka realitám tohto sveta, ktoré sa odmiatájú ako politika, alebo ako „záujmy detí tohto sveta“. Odlúčenie kresťanstva a viery od záležitostí tohto sveta nastáva tiež tam, kde je to z pocholnosti, kde je viera povrchná, slabá, nevybudovaná na osobnom vzťahu ku Kristu v DUCHU Svatom, ale na zvyku a náboženskej výchove. Dôsledkom je schizofrénia medzi izolovanou náboženskou oblastou vedomia a ostatným životom, ktorý sa vyvíja podľa vlastných noriem a nemá nič spoločné s vierou.

Spasiteľská aktivita

(Hnutie Kristovo) – Viera, kresťanstvo je dodatočná motivácia sociálnej alebo politickej aktivity, ktorá predstavuje prvotný cieľ. Kresťanstvo a cirkev sú len užitočnou podporou, zásterkou, fasádou. Takto sa mnohé strany alebo hnutia, či aktivity, alebo politici označu-

jú ako kresťanské, hoci vo viacerých alebo v niektorých veciach nie sú v súlade s učením Písma. Na vrchole nie je Ježišova osoba a osobný vzťah k Nemu, ale „mesiašske“ činy, snaha zachrániť svet.

Pravá angažovanosť

(Hnutie Ježiša Krista) – Viera je založená na osobnom vzťahu k Ježišovi Kristovi. To je motiváciou k tomu, aby sme sa ako kresťania podielali na Jeho poslaní a podľa Jeho príkladu pomáhali pri riešení problémov ľudí okolo nás.

Zúčastňujme sa spolu s Pánom Ježišom Kristom na sebaobetavej službe ľudom okolo nás tam, kde nás On chce mať, nevylučujúc ani politiku.

Záver:

Pri podpore politických strán a politikov vo volbách sa rozhodujeme podľa toho, nakolko sa držia slovami a činnimi zmienených biblických princípov. Je jasné a vyplýva to priamo z biblického pohľadu na človeka, že nenajdeme dokonalého, ideálneho politika či politickú stranu, ktorá by dokonale napĺňala biblické princípy, alebo mala dokonalé riešenia na všetky problémy a bola dokonale čistá.

Snaha odradiť človeka od toho, aby volil a zúčastnil sa rozhodovania, poukazovaním na to, že to nemá zmysel, lebo všetci sú zlí, nahráva práve tomu pohľadu, ktorý sa nám snaží nahovoriť, že sme len koliesko v stroji a o ničom nerozhodujeme.

Je našou zodpovednosťou ako slobodných, Bohom stvorených bytostí, aby sme sa aj v oblasti spravowania spoločnosti riadili biblickými princípmi, nedali sa zviest a manipulovať a sami sa rozhodovali a volili zodpovedne podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia tie strany a tých politikov, ktorí podľa nášho pohľadu najbližšie a najviac stoja na biblických princípoch a pohľadoch na človeka a spravovanie štátu a spoločnosti, a ktorí sa najviac snažia dodržiavať Božie zákony a žiť podľa toho, čo hovorí Božie Slovo. Máme tak robiť aj pri vedomí nedokonalosti nášho rozhodovania a možnosti omylu a sklamania.

Kresťania sú vo vzťahu k politike a politikom nenahraditeľní v jednej podstatnej a dôležitej veci, ktorú nám Božie Slovo dáva ako príkaz a v ktorej nás nikto nemôže zastúpiť a nahradí. Máme sa prihovárať a prosiť na modlitbách za politikov, za všetkých vysoko postavených (1Tim 2, 1 – 3), aby vedeli vykonávať svoj úrad, funkciu čestne a podľa Božích princípov a vytvárali podmienky, aby sme mohli žiť pokojným životom v pobožnosti a statočnosti.

Použitá literatúra:

- Roman Joch: Political correctness. Dominofórum 12/2000.
- R. Palouš: Kresťanstvá a stát. 13/1990.
- F. Blachnicki: Teológia oslobodenia – v duchu. Rodinné spoločenstvá 1 – 2/1989.

Zprávy o pronásledování v Bělorusku

Svetlana Vránová

Ve stredu 8. 2. 2012 večer vtrhla milice do budovy cirkve mych pŕatel v době, kdy tam probíhalo setkání Litvínského klubu. Je to klub, kde se účastníci scházejí a mluví o literatúre, historii, významných historických osobách Běloruska, dělají výlety na historicky a duchovně významná místa a pod. Je otevřen široké veřejnosti, ale je veden na kresťanských základech. Pro církev našich přátel je to nejsilnější evangelizační prostředek, skrze nejž uvěřilo mnoho lidí. Milicionáři vtrhli do budovy velmi neomalenně – rozobili okna (v domě se bydlí, jsou tam malé děti a v Bělorusku je kolem -20°C!), ačkoliv dveře byly otevřené a mohli jimi normálně vejít. Přikázali lidem, aby dali „ruce vzhůru“ a pak zatkli všechny přítomné (asi 30 lidí), nechali tam jen pastorovu manželku (s dětmi). Antonem je odvezli na okrsek. Tam je drželi přes dvě hodiny. Oni se tam modlili (provedli bohoslužbu – koneckonců pastora Antoniho sebrali taky...). Poté jim všem zkontovali dokumenty, vyptali se na zaměstnání a pod. a pak je začali po skupinkách propouštět. Některé natáčeli na kameru. Vpád do budovy oficiálně zdůvodnili tím, že jim někdo telefonoval, že se v budově vaří drogy...

A ještě dvě zprávy. nebo spíš jedna o dvou lidech:

Bývalý prezidentský kandidát Andrej Sannikau a bratr Zmicer Bandarenka napsali žádost o milost Lukašenkovi. Oba to udělali ve výsledku neúnosného psychického a fyzického tlaku. Výšlo najevo, že Sannikau to udělal už 20. listopadu, ale režimu se to povedlo dva měsíce tajit! Až když konečně k němu pustili advokáta, zpráva pronišla ven. Sannikovovi vyhrožovali fyzickou likvidací jeho samého, ale i jeho manželky a synka. Bandarenkovi, který prodělal operaci páteře, od začátku února zprísnili podmínky výkonu trestu: zabavili mu ortopedickou obuv, zakázali mu používat berle a hůl, zakázali mu přes den ležet a naopak přikázali zařadit se do oddílu, chodit na nástupy a do práce. V jeho zdravotním stavu jsou tyto podmínky nedodržitelné – prostě toho není schopen (i s berlemi chodí jen obtížně). Začátkem roku řekl manželce, že pokud se podmínky nezlepší, nevylučuje, že spáchá sebevraždu. Nyní napsal žádost o milost a sdělil to manželce při krátkém telefonickém rozhovoru s tím, že pro něj to je vnitřní morální sebevražda...

Oba ti muži mají pevný charakter a jsou to „tvrdáci“. Prošli ale zrejmě nejhoršími podmínkami, ze všech (i když - kdo ví... podobně je na tom ještě minimálně Mikolaj Statkiewič, ktorý se zatím drží). Odmítali napsat žádost o milost více než rok. Určitě se všbec necítí dobře z toho, že to udělali. Jeden z propuštěných politických

Minsk v Bělorusku
- vládná budova
a katedrála...

věžňů to ale komentoval slovy: „Pro mě je absolutně srozumitelné, že to udělal pod tlakem. Jestliže dříve státní orgány mohly z takových žádostí získat nějakou politickou výhodu, tak nyní nevidím žádný smysl v tom, aby ti, kdo zůstávají za mřížemi, to odmítli. Myslím, že teď už je všem jasné, že taková žádost nejen že nemá žádnou právní moc, ale ani nedává režimu žádnou morální převahu.“

Takové žádosti o milost lidé píší buď ve výsledku mučení nebo v podmínkách velmi připomínajících mučení“. Myslím, že to je moc dobré řečeno... Jakmile Zmicer žádost napsal, vrátili mu berle i boty a přestali ho nutit účastnit se „programu“ s ostatními...

Obě žádosti o milost teď musí po soudit speciální komise (Bandarenku snad už dnes posuzovali) a ta bud doporučí nebo nedoporučí kladné vyřízení. A pak o tom bude rozhodovat Lukašenko, který opakovaně prohlašoval, že když ho političtí poprosí o milost, že je propustí...

**Modleme se, aby je propustili!
Modleme se, aby propustili i všechny ostatní!**

Modleme se:

- za ochranu a zdraví věžňů – v paňujících mrazech je to pro ně extrémně těžké!
- za ochranu kresťanů, kteří ústavou mají zaručenou svobodu, ale v praxi jsou pod nejrůznějšími nesmyslnými záminkami obtěžováni
- za Boží navštívění pro Bělorusko, pokání pro národ, změnu duchovní i politické atmosféry

At vám Pán žehná.

Začiatky spolku Modrého kríža v Kysáči

Všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mrvne čisté, čo je ľube, čo je dobrovostné, ak je nejaká cnotă a je-li nejaká chvála, o tom myslite!

Fil. 4, 8

Spolok Modrý kríž pod vedením sestier Royových, to neboli iba sirotinec, vydávanie evanjelizačnej literatúry a nové duchovné piesne. Bola to aj intenzívna misijná práca na rôznych miestach vtedajšej Rakúsко-Uhorskej monarchie.

Ponúkame vám dobový pohľad na začiatky misie na Dolnej zemi - dnes časti územia Vojvodiny v Srbsku a juhu Maďarska.

-red-

Dva roky po začatí práce spolku Modrého kríža v Petrovci ho navštívil brat Michal Čáni z Kysáča. Ten potom priniesol radostnú zvest o Spasiteľovi a spasení do svojho mesta. Začali sa schádzať k Božiemu Slovu v dome Miháľcov. Niektorí prijali tú spásnu zvest i do sŕdc a začali hnedživo pracovať i na záchrane svojich blížnych!

Za krátky čas počet horlivých veriacich duší tak vzrástol, že im miesto nestačilo, tak si vzali väčšiu miestnosť v Čizmanskom dome a neskoršie zase u Juraja Gombára. Pán Ježiš im žehnal a pridával duše, ktoré ochotne pracovali, až museli uvažovať o stavani modlitebného domu, aby mali miesta pre nové duše.

Pre tento účel venoval brat Bán miesto na svojom dvore, kde si

vlastnými silami a horlivosťou vystavali veľkú sálu, ktorá bola do služby Pánovej odovzdaná už v roku 1904. Prví pracovníci boli: rodina Miháľová, Čizmansková, Gombárová, Jambrichová a sestra Surová. Prácu viedli starší bratia a Pán pridával duše zvlášť za prítomnosti silnejších bratov, mužov Božích, ktorí navštiovali tento zbor! No prichádzalo i pokušenie a slabší podlahli nátlaku, takže mnohí odišli k nazárenom. Ale Pán Ježiš neopustil tých, ktorí zostali svojmu presvedčeniu verní, priznal sa a malé stádočko žehnal. Posilňovaní častými návštevami, prichádzali i nové duše k poznaniu pravdy a zbor vzrástal. Návštevy prichádzali z petrovského zboru a zo Slovenska, a to Jozef a Ján Roháček, J. Sturman, Sembat Bagdazarian, J. Chorváth, Hamela Kohn, kazatelia od sestier Julinky Manicovej a Kristíny Royovej, a tiež mnoho iných.

V roku 1906 na žiadosť dolnozemského bratstva prišiel do Kysáča bývať brat Jozef Roháček, kazateľ, s manželkou. Ich práci Pán Ježiš žehnal, takže počas ich páťročného pobytu počet veriacich hodne narástol. Schádzavali sa k Božiemu Slovu v nedele trikrát a počas týždňa dvakrát. Spevácky zbor, ktorému sa brat Roháček aktívne venoval, býval ozdobou a povzbudením celému zhromaždeniu. Hudobná ruka majstra dokázala výborne pracovať s hlasmi spevákov. Jeho práca zasiahla aj iné zby, a to Ilok, Petrovec, Kovačicu, Padinu, B. Blato a Pivnicu. V roku 1907 mali zby v týchto miestach 15 až 40 členov.

Po mnohej únavnej práci, ktorú mu Pán Ježiš zveril a žehnal, bol v roku 1911 premiestnený do Nyiregyházy. Na žiadosť kysáčskeho zboru prišiel po jeho odchode 10. júna 1911 na miesto kazateľa Ján Roháček z Nového Mesta nad Váhom, kde predtým pracoval ako zástupca brata Chorváta od roku 1907. Pozvanie od bratov a sestier prijal s veľkou radosťou. Svoju misijnú prácu na novom pôsobisku začal medzi Slovákmami, Cigánnimi a Nemcami.

Jeho prácu Pán Ježiš žehnal a duši pribúdalo. Tieto duše boli nadšené ku každému dobrému skutku a verne prinášali svoj desiatok do Božej pokladne, aby sa práca Pána nováho šírila. Ba i nedeľné vajíčko patrilo Pánu. Zo svojich desiatkov posielali na Starú Turú do sirotinca, na pohanskú misiu a na rozširovanie dobrých kníh a letákov. Sami radi čítali, mnohí odoberali „Svetlo“, „Betániu“, neskôr „Večernicu“ a dobré kresťanské knihy. Mávali tiež konferencie s hojnou účasťou. Jedna z požehnaných bola 24. novembra 1912. Mali aj nedeľnú školu. Podľa záznamu prvým učiteľom bol Juraj Slavka a po jeho odchode na vojnu bola táto práca zverená Marke Klinkovej. Od roku 1914 si kysáčsky zbor viedol zápisnicu, z ktorej vidieť horlivosť a prácu bratov. Prvým tajomníkom bol Pavel Surový. Raz mesačne mali zhromaždenie, čiže porady, ktorých pojednávania boli uvádzané do zápisnice. Často čítali Pravidlá spolku Modrého kríža. Štyrikrát v roku mali večeru Pánu. Schádzavali sa k Božiemu Slovu v nedele ráno od deviatej do desiatej, potom k modlitbám do jedenásťej hodiny. Popoludní od druhej do

Misia medzi Rómami

tretej sa stretávali ku kázaniu Božieho Slova, a od tretej do pol štvrtej k spevu; večer od šiestej do siedmej k evanjelizácii a vo štvrtok mali biblickú hodinu. Tak žili, pracujúc na záchrane zblúdilých duší.

Viera Rohazkova
redakčne upravené

Ovocie ducha

J. Stupka

Gal 5, 22

Prekvapilo ma, keď som si všimol, že ovocie Ducha, s ktorým sa má stať život kresťanov plnším a Kristovi podobnejším, je pre nás niekedy zátažou. Nie že by sme ho ako zátaž vnímali. S ovocím Ducha spájame svoje najsvetlejšie skúsenosti viery. Máme oňom najlepšiu mienku. Vo svojom vedomí sme sa preradili do skupiny ľudí, ktorí nežijú podľa skutkov a žiadostí tela. (Po obrátení, alebo po prvých skúsenostiah s Duchom Svätým, sa domnievame, že máme vyriešené pokušenia „skutkov tela“). Cítime sa v poriadku, pokial nezažijeme isté prekvapenia. V osobnej, úprimnej modlitbe žalmistu: „Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta, a ved ma cestou večnosti,“ precitne- me a zahanbene musíme priznať, že v konkrétnych postojoch často cez nás ovocie Svätého Ducha nepôsobí. Z reakcií, ktoré si navzájom odkazujeme, vidieť, že ovocie Ducha je zátažou a v podstate ho nepotrebujueme. „Jednoduchšie a ľahšie“ si zariadime život bez ovocia, po svojom.

Postojme a chvíľu uvažujme, prečo je kresťanom ovocie Ducha niekedy zátažou?

Láska:

Láska pre kresťana azda nemôže byť zátažou? Ved kto najviac hovorí a spieva o láske, to sme veru my – kresťania. Pochopiteľne, krásny a emotívny pocit, aký ľudia pod láskou rozumejú, zátažou nemôže byť. Ale láska, ktorá nehľadá svojho vlastného..., alebo láska, ktorá človeka vedie, aby obetoval zo svojho, v prospech iného, taká láska už môže život poriadne znepríjemniť. Alebo ďalej: Láska Biblie nemyslí na zlé. Ale ved žijeme v prostredí sveta, kde je

život presýtený zlom, namietneme. Ako pod tlakom zlého sveta nemysliť na zlé? Láska je trpežlivá: Aj v upohnálanej a vystresovanej dobe, keď nikto nemá čas? Dá sa tu ešte trpeživo reagovať? A čo vtedy, keď nás láska Ducha Svätého posila k nepriatelia? Vykročí za ním s dobrou správou. Priniesť mu chlieb a vodu, „keď je tvoj nepriateľ hladný, nakrím ho, ak je smädný, napoj ho... Nedaj sa premáhať zlému, ale zlé premáhaj dobrom!“ (R 12, 20)

Nie sme daleko od pravdy, keď skonštatujeme, že pred biblickou láskou niekedy aj kresťania radšej utečú. Zachovať si odstup, nerobiť si s ňou veľké plány. Áno, je ovocím Svätého Ducha, ale nie v konkrétej situácii. Musíme vyzrieť, zosilniť, možno neskôršie..., a pod.

Radost:

Môže to byť podobné aj s ovocím radosti? To hádam nie?! Kto dnes považuje radosť, veselosť, smiech za nejakú zátaž? Spoločnosť pochopila, že ľudia sa chcú radovať. Neobyčajným tempom sa rozvíja zábavný priemysel. Súčasníci – konzumenti zábavy, by hádam nemali trpieť nedostatkom radosti? Ale čo kresťania? Ak sa pozornejšie zahľadíme do ich zachmúrených tvári, pozastavíme sa pri svojich osobných smút-koch, mrzutostiah a mimovolne si spomenieme na opakovánú vetu apoštola Pavla: „...zase len poviem: radujte sa,“ niečo sa v nás pohne a na chvíľu zneistíme. Vstupujeme si do svedomia: Ako to, Pane, že mi je ovocie radosti také vzdialé? Či je ovocie Ducha Svätého až také nedostupné, že je ľahšie stlačiť tlačidlo televízora a oddať sa duchu zábavy a rozptylenia? Zrejme nedostatok dôvery a nezáujem prelomiť duchovnú bariéru nás pripraví o ozajstnú skúsenosť apoštola, ktorý presvedčivo hovorí: „...sme vždy dobrej mysele“ (2K 5, 6), alebo: „...ako smutní, ale

vždy radujúci sa...“ (2K 6, 10). Je možné hľadať odpoved v úprimnej modlitbe: „Prečo si smutná, moja duša, a prečo sa nepokojíš vo mne? Čakaj na Boha, lebo ho ešte budem chváliť“ (Ž 43, 5). Avšak to nie sú jediné otázky, ktorými otvárame svoje srdce pred Pánom, aby sme objavili zdroj radosti na správnom mieste. Chce to dôslednejšiu osobnú angažovanosť, väčší smäd a hlad po hodnotách večnosti.

Pokoj:

Pri rozlúčke s učeníkmi povedal Pán Ježiš o pokoji toto: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam; nie tak ako dáva svet, ja vám dávam. Nech sa neľaká vaše srdce ani nestrahuje!“ (J 14, 27) Prečo sme nepolepšiteľní a uspokojujeme sa s pokojom sveta? Totiž, s pokojom svojím, ku ktorému nepotrebuje ani vieri, ani slovo Kristovo. Nejedna naša skúsenosť potvrzuje, že sme napevno zviazaní so svojimi slovami, argumentmi i so svojou pravdou, a nie sме nositeľmi pokoja. Kresťania, čujme, nikde na svete ne-nájdeme náhradu za slovo Kristovo: „Znášajte sa vospolok a odpúšťajte si, ak by niekto mal stážnosť proti niekomu; ako aj Pán odpustil vám, tak aj vy. A najmä priodejte sa láskou, ktorá je spojivom dokonalosti. A pokoj Kristov nech rozhoduje vo vašich srdciach, ved k nemu ste aj vy boli povolení“ (Kol 3, 13 – 15). Je nezodpovedné pohrdnúť ovocím Ducha Svätého a odmietnuť pokoj len preto, že sa pevne držíme svojich názorov a pohrdame Slovom Pána Ježiša Krista.

Dobrota

(zhovievavosť, nežnosť):

Spomeňme si na stavu mrzutosti a nevôle, ako vtedy reagujeme na ovocie dobroty a zhovievavosti? Keď nás niekto podráždi alebo vtiahne do sporu, ani na mysel nám nepríde, že ovocie Ducha Svätého je tu v tej chvíli pre nás. Vieme, že srdce človeka nie je dobré, ani to naše. Nie sme dobrí, naliehavo potrebujeme v sporoch doplniť deficit dobroty a zhovievavosti. Ale načo je v konfliktoch dobrota? Hneváme sa, aká dobrota? Sú to de-tinské predstavy! Pán nám potichu naznačí: *Práve teraz v hneve potrebuješ dobrotu a dobrotvosť!* Vieš, že je napísané: Hnevajte sa a nehrešte! Ibaže skúsenosti nás učia, že kresťania sa pri riešení sporov, v hneve od seba radšej vzdiaľia, ba i odcudzia. Dobrotu, dobrotvosť, ovocie Ducha nepotrebuju. Zostávajú v zlobe, nepostrehnú, že ich zotročuje. A pritom ovocie dobrotvosti je vskutku najlepším liekom pre srdce obliehané zlom. Vrátme sa k Božej terapii, aj keď sa

dobrota a zhovievavosť zdá v konfliktoch nepoužiteľná. Dobrota okrem toho, že lieči, je pri riešení konfliktov tiež znamenitou radkyňou. Ovocím dobroty a zhovievavosti nepohrdnite, čím skôr užite – nech slinko nezapaďne nad zlým srdcom.

Vernosť (stálosť, zodpovednosť):

Známe napomienutie z Písma zníe: „Ty však zostávaj v tom, čomu si sa naučil.“ (2Tim 3, 14a) Prečo nám treba pripomínať a vyzývať nás k stálosti a zodpovednosti? Preto, že nemáme v sebe schopnosť stálej vernosti, len Boh je verný: „Ak sa Mu spreneverujeme, On zostáva verný, lebo seba samého nemôže zapriť“ (2Tim 2, 13). Ludská nestálosť a nevernosť sa ukáže v desiatkach drobností. Napr. neodmysliteľnou súčasťou života sú prejavy ľudských nálad, aj rôzne psychické i fyzické rozpoloženia, ktoré prichádzajú. Tiež zvody a pokusenia nás môžu odviesť od zodpovednosti konať podľa Božieho slova. Nevlastníme vernosť, ale v Božej vernosti chytáme nový dych. Je jedinečným výchovným prostredkom Ovocie vernosti nás pestuje, formuje, posilňuje nádej, predĺžuje pohľad do neznámej diaľky. Lepšie vnímame nebeský svet. Aj ťažkosti a skúšky života dostávajú zmysel, vernosť nás zoceluje a zušľachtuje: Bola to vernosť, keď si ma ponižil, modlil sa Dávid (Ž 119, 75). A je to Božia vernosť, ktorá nám umožní vytrvať až do konca. Ak zostávame verní aj v malickejostiach, posilní to naše odhadlanie dosiahnuť cieľ a vyvrcholenie života s Pánom.

Vernosť nie je módnym artiklom. Za ovocím vernosti sa neženieme, netúžime po ňom. Zamestnáva nás otázka, či tu v niektorých prípadoch nezaradiť tiež nechuť k vernosti vo vzťahu k domácim viery?

Krotkosť (vlúdnosť, miernosť, dobromyselhosť)

Určite všetci poznáme stav vnútra, keď sa prejavíme tvrdošíjne a neskrotne. Ani pomyslieť vtedy na vlúdnosť, alebo miernosť. Veľká neznáma, nepotrebuje! Znaky neskrotného zvieratka sa v tej chvíli zdajú úplne v poriadku, ba veru ešte vhodnejšie ako krotkosť. To, že Duch Svätý je blízko a je pripravený dať nám zo svojho priečinka, je pre nás absolútne nezaujímové. Naturel v danej situácii po ovocí vlúdnosti a krotkosti netúži. V danej chvíli sme nastavení na svoj telesný naturel. Krotkosť – vlúdnosť nám môže byť ukradnutá. A čo viac, svoj postoj si vieme obhájiť. Ale v kontexte témy treba povedať, že sme sa obrátili chrbotom k Duchu Svätému, zaslepene sme ním pohrdli. Platí o nás pravda: Majú v každom čase, ale ovocie vlúdnosti nepotrebuju. Že sa pripravili o duchovné blaho? Nevadí, bližší je im vlastný naturel.

Ak sme sa v stavoch neskrotného a nevlúdneho správania našli (Ak sme si svoje unáhlené a nevlúdne správanie uvedomili) a prosíme o odpustenie, sme na dobrej ceste.

Zdržanlivosť:

Ovocie zdržanlivosti chce prečistiť napríklad nás vztah k zachovávaniu desiateho Božieho prikázania: Nepožiadaš!

Ludsky život je niekedy akoby posadnutý túžbou mať viac. Vstupujeme do obdobia recesie, možno veľkej hospodárskej krízy. Ale to pre nás Slovákov neznamená, že ľudia budú hladovať, alebo budeme triet biedu tridsiatych rokov minulého storozia (ani nespomínam hladomory predchádzajúcich dôb).

Ale čo ľudí trápi je to, že nebude mať viac. Veľké zneistenie, obavy a rebélia voči všetkému. Čo to bude, aký to bude svet, keď zajtra nebudem mať viac, ako máme dnes? (Dajme pozor, kresťania, aj na zneváženie mnohých Božích dobrodení!) „Preto, keď máme pokrm a odev, s tým sa uspokojíme“ (1Tim 6, 8). Zastavme sa a pýtajme, či vo vzťahu k citovanému slovu pôsobíme na blíznych dobrým príkladom. Ovocím zdržanlivosti chce Pán cibriť ľudskú nenávytnosť a rozpínavosť za vecami a hodnotami, ktoré mole a hrdzakazia a zlodeji sa k nim prekopávajú.

Zhrnieme:

Život pod pôsobením ovocia Ducha je plnší a hodnotnejší. Ovocie Svätého Ducha môžeme mať počas celého dňa, za akýchkoľvek okolností, len po ňom siahnuť a vďačne ho prijat. Priprúste v pokáni, že sme si osvojili návyky, pri ktorých nám ani na myseľ nepríde podať sa pôsobeniu ovocia Ducha Svätého, hoci ono zušľachtuje a uľahčuje nás život. A určite prinesie do života každého z nás ešte viac, ako si vo chvíli jeho pôsobenia vieme predstaviť. Vďaka Svätému Duchu si napokon oblúbime, zamilujeme Božiu vôľu.

Je pred námi doba, kdy slovo vykoupení nabere zcela nového významu! V minulosti kresťané uvažovali o vykoupení zejména v smyslu fyzického uzdravení, ale již brzy nejvŕtejši vykoupení bude vykoupení ze strachu a hrúzy! Vykoupení bude v té dobe znamenat, že človek má „jisté slovo z nebe“. Pán Ježiš reči, že lidská srdce budou zmírat

strachy kvôli zoufalé situaci na celé zemi (viz. Lukáš 21, 16). Lidé sa opravdu budou dožadovať toho, aby védeli, jaký ďalší krok se Pán Bůh chystá udělat. Budou hledat všude, aby slyšeli hlas niekoho, kdo je tichý, klidný a neblázni. Budou volat: „Prosím, řekni mi – je toto Boží soud? Kdy to celé skončí?“ A kdo si myslíš, že jim dá odpovědi? Ty! Obyčejný křesťan, který tráví čas v Boží blízkosti. Budeš plný klidu a pokoje, díky tomu, že Pán Bůh je s tebou a promlouvá k tobě z nebe, přestože vše kolem se hroutí. On tě varoval, že tohle má přijít a zaslíbil ti ochranu!

Věřím, že Pán Bůh si v těchto posledních dnech použije svůj svatý pozůstatek k tomu, aby pohnul zástupy, obnovil pastory a probudil

církve. Tato armáda obrátí srdce lidí zpět k Pánu Bohu tím, že je přivede k pokáni – skrze modlitbu a zbožné pokárání. Když mluvím o svatém pozůstatku, nemám na mysli armádu kazatelů, evangelistů a misionářů. Mám na mysli běžné svaté, milující Pána Ježíše, kteří sami budou důkazem a zárukou pro svět, pro jejich pokoj a klid. Pán Bůh si nezádá profesionální armádu, vycvičenou lidskými metodami. Chce muže a ženy, které Duch Svatý vyráží v modlitbě! Hledá věřící, kteří s Ním tráví čas, připravují svá srdce před Ním a učí se naslouchat Jeho hlasu.

Sedí tento popis na tebe? Je zrovna teď tvůj život svědecím pro vystrašený a otřesený svět? Naléhám na tebe, abys trávil se svým Bohem čas a dovolil mu promluvit k tobě. Požádej Ho, aby odkryl hřich ve tvém životě. Zanech všeho, z čeho tě Duch Svatý usvědčí. Dej se mu k dispozici skrze vytrvalé modlitby a tehdy budeš připravený vojákem v jeho úžasné armádě posledních dnů.

A Boh láska je

Maja Szepová

Týmto svedectvom by som chcela vzdať úctu Bohu a podakovať sa Mu za Jeho nekonečnú lásku k ľudstvu, ktoré, keď prijme Jeho lásku, získa nekonečný pokoj, istotu a štastie. A tak si dovoľujem, Bože, skloniť hlavu pred Tvojím majestátom, múdrostou a neskutočnou láskou.

Moji rodičia nedali Pána Boha na prvé miesto vo svojom živote. Otec a matka mali veľmi rozdielne povahy, bez viery bolo nemožné, aby sa ich vzťah vyrovnal. Viem, že nás Stvoriteľ premieňa zlo na dobro, ale bez Neho sa dobré veci premenia na zlé.

Odmalička sa rodičia hádali a mama to riešila tak, že si podrezala žily, skákala pod električku, chcela skočiť z okna a otec sa uzatváral do seba a nekomunikoval. Nakolko im nevládol Boh, bojovali, kto bude komu vládnut.

Vždy som musela mať samé jednotky, nik nebral ohľad na to, ako sa mám v takomto chaoze učiť. Ráno, potom ako som od strachu vracala, s kopancami ma poslali do školy. Namiesto pohladkania ma mama vzala ako desaťročnú na psychiatriu, kde mi predpísali Radepur a Calabron. Na jednotky som sa však vždy učila. Bitky, alkohol, hádky boli u nás na dennom poriadku. Domácnosť, varenie, pranie zabezpečovala stará mama a starý otec. Jedného dňa sa mama domov nevrátila. Otrávila sa barbitúrtmi. Starý otec umrel o mesiac a stará mama po roku a pol od žialu vydýchla naposledy.

A tak som ostala na svete celkom sama. Bolest som riešila alkoholom a cigaretami. Hľadala som lásku, a nebolo jej. Zmaturovala som a začala študovať na vysokej škole. Stretla som môjho muža, s ktorým som mala syna a mám dcéru. Bol to neveriaci muž, ktorý mal rád pivo ako ja, ale športoval, naučil ma lyžovať, korčuľovať, chodili sme na dlhé túry do Tatier, k moru. Mali sme krásneho syna, ktorého som odmalička viedla k Bohu. Bol tu však jeden háčik. Svokra ma nenávidela, vycítila mi, že som z vadnej rodiny, keď sa moja mama otrávila, vraj naši potomkovia budú nenormálni. Všetko, čo som robila, bolo zlé. Pracovala som, starala sa, ale stále bolo zle. Muž sa začal opíjať a bil ma. S deťmi sme často trávili celé noci na ulici, lebo sme utekali

pred jeho agresivitou. O druhé dieťa som prišla, muž ma v gravidite zbil, po potrate som takmer vykvácalu.

Svokra dávala vnukom veľa peňazí. Nastal boj, ja som viedla chlapca k Bohu, ona k peniazom. Rozprávala pred synom, že matka je hlúpa, nič nevie, a to sa odrazilo v puberte na synovi. Prestal chodiť do zhromaždenia a začal s drogami. Chlapec mal dobré srdiečko, ale neunesol hádky, ktoré vznikli pre agresivitu muža. Jedného dňa mi povedal: „Mama, si anjel,“ a objal ma. Obaja sme plakali. Povedal: „Mama, ja zabijem otca alebo seba. Robia sa mi stigmá na rukách.“ Hovorímu mu: „Srdce, čo to rozprávaš,“ a on na to: „Mama, pridem raz po teba.“

Po strate druhého dieťaťa mi lekári pre myómy neodporučili ďalšie. Ja som však volala k Bohu. „Vráť mi moje dieťa!“ Pán Boh ma vypočul a otehotnela som. Muž a jeho matka ma nútili ísiť na interrupciu. Hoci vlastná mama ma k Bohu neviedla, moja nová mama Ruženka áno. Evička sa narodila vdaka nej, keď môjmu mužovi povedala: „Zabijete ju, ak ju donútit k potratu.“ Ruženka a ujo Vláda sa mi venovali, keď som bola v nemocnici, celé tehotenstvo a vlastne celý život, čo sa poznáme, mi dávali to, čo mi nedali moji rodičia: Vieru, nádej, lásku a z toho vyplývajúci život. Ďakujem.

A tak ma Stvoriteľ presvedčil o tom, že bez viery, aj keď máme deti, vnúčatá, manžela či manželku, vlastne ich nemáme. Máme len to, za čo Pánu Bohu dakujeme. Kedže teraz pracujem s ľudmi medzi životom a smrťou, mám možnosť vidieť a porovnávať. Bez viery sa deti stávajú nepriateľmi rodičov. To, čomu dal ľovek prednosta pred darcom všetkého – Stvoriteľom, ho priviedie k záhubre.

Pred Vianocami, keď muž bol až neskutočne agresívny – bil ma, natieral mi dvere, chladničku, televízor čiernom hrbom fixkou, stále mi opakoval: „Zabijem ňa, ale mňa nezavŕu, lebo ja o tom nebudem vedieť, že ňa zabijem,“ – som vzala deti k svokre. Prosila som ju: „Zlútujte sa! Nie nado mnou, ale nad mojimi deťmi! Sú to vaše vnúčatká!“ Veľmi som plakala. Bola som schopná aj kľaknúť si na kolenná.

Z dverí vystrčil hlavu svokor a po slovách: „Omi si ňa nepraje,“ sa dvere za-

buchli. V srdci som pocítila mráz a premklo ma strašné tušenie.

Po Vianociach sa svokra stratila. Policajti ju hľadali tri týždne. Napokon ju našli mŕtvu chlapci, čo sa korčuľovali. Zanechala závet. Bol plný nenávisti. Otrávila sa barbitúrtmi ako kedysi moja matka. Po jej pohrebe neprežil ani môj predrahý syn Robinko. Muž ho našiel visiť na klučke na remeni od psa. Po roku som doopatrovala svokra, ktorý sa z toho pomiatol. Po ďalšom roku zomrela svokrina sestra. Od bolesti.

A tak sa mi zopakovala tá istá situácia, čo sa mi stala v skorej mladosti. To, čo som dolámaná stavala, zachraňovala, bolo dolámané.

A tak nastalo ticho, ktoré bolo počuť. Ktoré kričalo. Nariekalo. A kvílico.

Po smrti syna zrazu súdy začali všetko riešiť. Muž musel opustiť môj byt. A začali sa pokojné dni. Už ma nikto nebil, neponičoval, nevyhrážal sa mi zabítím. Skrehnuté kosti mi ohrialo slniečko. Okolo krku sa mi ovili nežné zamatové rúčky malého dievčatka, ktoré mi zašepťalo do ucha: „Maminka, milujem ňa...“

Stretla som človeka, ktorému vypadli slzy a zovrelo mu srdce. Stretla som ľudí, ktorí milujú Boha ako ja.

Jedného dňa som upratovala. A vtedy z fotoalbumu vypadol list. Bol od môjho syna. Bolo v ňom napísané: „Milujem ňa, Bože. Si najväčšie dobro, istota, všetko riadiš, milujem ňa.“

A tak týmto svedectvom volám: „Milujem ňa, Bože, ja, Evička a Robinko. Ďakujem Ti, Bože. Klopala som a otvoril si mi! Tomu, kto klope, nás Pán nezavŕí dvere, to my ľudia si dvere zatvárame pred Ním a potom zbytočne trpíme. To my ľudia uprednostňujeme pred Tebou, Bože, tých, ktorí nás potom nekonečne zrania.“

Nie je dôležité, kolko máme rokov, kolko máme detí, vnúčat, peňazí, ako daleko sme to v zamestnaní dotiahli, kolko sme cestovali, dôležité je, či patríme Bohu a či nežijeme v odlúčení od najskostnejšej lásky a reality – od živého Boha. Moja mama Ruženka mi vždy povie: „Položme si otázku, kde chceme tráviť večnosť,“ a ja jej odpoviem: V NEBI! Ide o to, aby sme sa k živému Bohu dostali. Ani ľudské oko nevidelo, ani ucho neslýhalo, čo Pán Boh pripravil tým, čo Ho milujú.

A ja volám: „Milujem ňa, Bože, ako moje deti. Viem, kde budem tráviť večnosť.“

A tak vzdávam úctu a vdaku môjmu nebeskému Otcovi. Nieto vyššieho citu a poslania, ako je Láska.

A BOH LÁSKA JE

V tieni poníženia skrývam slzy zlaté a spievam tichú pieseň – pieseň o živote. Čo dolámalo sa a krehké bolo žiarivo očelou sa stalo.

Nádherné sú moria, prečudesný svet,

Bez Teba, Boh môj, nasýtenia niet.

bez Teba, Boh môj, púšť som,

s Tebou voda živá,

neskutočná láska,

čo Nový svet odkrýva.

V Tvojom tieni ukrývať sa sмиem.

Prenádherný Bože, d'akujem je.

Nechajme sa viesť Ježišom

„Dakujte Hospodinu, vzývajte Jeho meno!... Spomínajte na Jeho divné skutky... vy, Jeho vyvolení!“

(Žalm 105, 1; 5 – 6)

Volám sa Elena Oravská, mám 65 rokov, tri deti a päť vnúčat.

V roku 2006 som si podala žiadosť do Domova dôchodcov mimo rodiska. Z vedenia domova ma navštívili, ako prvý kontakt, pán riaditeľ a sociálny pracovník. Keď ma videli, povedali: „To vy chcete ísť k nám?“ Moja reakcia bola: „Ak to bude vôľa Božia, vy ma vezmete a budete tomu radi.“ V poradovníku na príjem som čakala rok. Keď mi oznamili, že som na prvom mieste na prijatie, povedala som to svojim deťom, dvom pokravným bratom, v z bore (bola som v spevokole, kostolníčka, presbyterka). Reakcie boli zvláštne – nepochopenie, zavrhnutie, odsúdenie, dokonca: „Moja sestra sa zbláznila“. Nie, Boží plán so mnou začal nadobúdať reálne formu, takže iba blázon nevidí, že za všetkým je Pán Boh!

Do roku 2006 ľudia pri vstupe do DD museli vložiť sponzorské 50 tisíc korún. V ten „môj“ rok to bolo zrušené. Ja nemám peniaze, Pán to vie. Dňa 15. októbra 2007 som sa vystahovala z bytu, kde som žila 37 rokov. Už do neho nevstúpim. Lebo: „Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nehodí sa pre kráľovstvo Božie“ (Luk 9, 62), to sú slová Pána Ježiša. V roku 2008 bol vydaný zákon, ktorý obmedzil prijímať ľudí do domovov. Len veľmi starí a veľmi chorí mali možnosť byť prijati. Čo bude so mnou? Pošlú ma preč? Nie! Pán je Režisér a zákony schvaľuje On. Obecný úrad z rodnej dediny vydal potrebné potvrdenie, že je nutná pomoc druhej osoby pre môj život. To je skutočne Božia pravda: „Bezo Mňa nič nemôžete robiť!“, povedal Pán Ježiš a ja som Jeho (Ján 15, 5).

V Domove dôchodcov Sebedín som žila tri a pol roka. Robila som všetko, čo bolo potrebné, ale nie z nanútenia. V slobode a radosti. A čo to bolo? Každé dva-tri dni očistíť za vrece zemiakov, denné nákupy. K tomu mi kúpili dôchodcovskú káričku – vždy bola plná, lebo nás bolo 40 klientov. Zverili mi polievanie kvetov na troch poschodiach, prezliekala som postelňu bieleneň, pomáhala som na izbe dvom 85-ročným babkám, chorym, jednej nemobilnej panej, plela som burinu okolo pekného jazierka, hrabala som pokosenú trávu, odvážala som vozíčkarov na stravu i späť na izbu. V nočných hodinách, keď ostala na službe jedna sestrička, bola som jej k dispozícii, keď potrebovala niekoho nadvhnuť, či keď niekto spadol. Tiež ma niekolkokrát prizvali k umretému, pomôcť s poslednými vecami, vždy som sa ticho modlila a mala som veľkú bázeň pred Hospodinom, ako vedel vyslobodiť dušu z toho často znevoreného tela a uľavil z bolestí. Bola som vo všetkom poslušná Pánovi, keď som šla slúžiť.

Mám veľmi dobrý vzťah s pánom riadi-

telom domova, často sa ma pýtal na môj názor na rôzne problémy. Vlani nám priadal nový domov na Hrochot – akoby mladší brat toho v Sebedíne. Sebedín je v dedine, Hrochoť obec na vrchu v nadmorskej výške okolo 650 m, asi 20 km od Sebedína. Pán riaditeľ prišiel pred Velkou nocou tohto roku s návrhom, že mám ísť žiť medzi veľmi ťažkých pacientov (je ich 24) na Hrochot, lebo treba pomôcť personálu. že to bude iný druh práce, akú som dosiaľ konala. Dokonca vybavil súhlas od vyššieho územného celku, takže som sa legálne prestahovala. Už pol roka je môj dočasný domov na vrchu. Je o tom podobenstvo, ktoré nám rozprával Pán Ježiš. Chodím do Božieho chrámu, v ktorom Božie slovo zvestoval Andrej Sládkovič v rokoch 1847 – 1856. Má nádherné ovzdušie – Božie!

A čo robím tu? Moji spoluobyvatelia sú ako malé deti, treba ich nachovať, poušaďať k stolu, čítať im, počúvať ich a hľavne strážiť, aby dačo nevyviedli. Sú veľmi šťastní, keď je niekto s nimi. Po raňajkách zostávame v jedálni. Máme svoje zamestnanie, striháme látky, vytvárame vpichovaním do polystyrénu pestré obrazy, ktoré sú vopred predkreslené. Pečieme chutné koláče, najradšej ovocnú bublaninu, inokedy kreslíme, hráme pexeso, meno - mesto - zvíera - vec a aj spievame. Keď sa nič nedeje, tak mám možnosť s nimi čítať knihy Kristíny Royovej. Už sme prelúskali Bez Boha na svete, V slnečnej krajine, Traja kamaráti, Za svetlom a so svetlom, Biblické postavy, Jozef Egyptský, Náman Sýrsky, atď. Najprv im zaspievam ranné piesne, krátko sa pomodlím a dve-tri hodiny čítame. Sú pozorní, prečítané komentujú. Sú to Pánom vemi požehnané chvíle. Vdaka Mu za to.

Hned na druhý-tretí deň pobytu som hľadala možnosť mať aj malé izbove spoločenstvo pred spaním. Dva až tri a pol roka som ho nemala, tí zdravší akoby netúzili po blízkosti Pánovej, na rozdiel od týchto prostých a tichých. Len tak skusmo som vošla k dvom babkám (jedna má po deväťdesiatke, druhá je 87-ročná – sú sesternice). Tá staršia mala v ruke lupu a čítala si žalmy z modrej Novej zmluvy. Vedela som, že ma Pán dobre zaviedol. A tak sme spolu každý večer, modlímme sa, spievame im – nepoznajú tento nový (20 r.) spevník, veľmi sa im páči. Čítam z Božieho slova a výklad z Tesnej brány, Dobrej sejby, Prameňov v pústi či Evanjelického posla. Majú rady svedectvá. Občas sa ma pýtajú, keď viem, odpoviem, keď nie, vrátime sa k tomu, keď mi to Pán zjaví. Tak sme si čítali z Biblie o satanovi, o trestoch do 3. a 4. pokolenia, o Dávidovi, Jóbovi, Jonášovi, Danielovi, o spasení a viere, evanjelia máme najradšej – Pán Ježiš je naša radost a má úžasné slová, ktoré platia navždy. Tá mladšia babka povedala: „Vás nám sem poslal sám Pán Ježiš.“ Pišem aj listy, rada svedčím i takto o Pánovi a Jeho milosti a láske. Trocha

ma pristavil ten zlý, listy sa začali strácať, neboli doručené adresátom. Jeden list pišem aj dva-tri dni, ako mám čas, a je plný Božej nádhery. A on nedôjde – veľa som sa preto naplakala, zmizlo ich asi desať z dvadsiatich.

Spomeniem jeden veľmi pekný zážitok ešte zo Sebedína so 75-ročným obyvateľom domova z Moravy, ktorý akoby nikomu nepatrial. My sme ho mali veľmi radi. Umrel na pravé poludnie v nedele. Prišiel ma zavolať jeho izbový priateľ. Vzala som českú modlitebnú knižku a hned sme sa spolu pri ňom modlili a poručili ho do Božích rúk. Domov mu urobil aj rozlúčku v Dome smútku, akože štátny pohreb. Keďže starosta obce je veriaci kresťan, prizval si nás so vstupom do rozlúčkového obradu. Pán riaditeľ sa obrátil na mňa. Takže pri jeho odchode znelo Božie slovo, zaspievali sme tri piesne zo speváka. Prihovoril sa aj spolubývajúci. Bolo nás pri tomto obrade 22 ľudí. Všetci sme sedeli či stáli okolo jeho rakvy. Mne tento februárový studený deň zostane navždy v pamäti ako deň oslav STVORITEĽA, ktorý bez rozdielu miluje svoje deti. Mirkovu urnu už prevzali príbuzní a už leží v rodnej českej zemi.

Je zvláštne, keď som manželom Hreškovicom písala o mojom premostnení, aj oni to vnímali ako Božiu vôľu, ktorá sa deje skrue najkompetentnejšieho v DD – p. riaditeľa. Brat Hreško mi napísal: „Je to vyznamenanie pre Teba, keď Ta Pán uznal za schopnú konať službu v stažených podmienkach. Iste si uvedomuješ, že to môžeš úspešne robiť len v zmcnení Duchom Svätým. Budeme so záujmom sledovať Tvoje pôsobenie v tomto dome, kde budeš môcť sprevádzat ľudí na poslednom úseku ich života a smerovať ich na Pána Ježiša Krista.

A čo moja spolubývajúca na izbe? Cez řu ma Pán brúsi, kreše a učí byť Mu poslušná, hlavne keď noc čo noc často chodí na WC, rozsvieti svetlá, nespláchnie, palicu zabudne opretú o stenu, často nevie trafiť do posteľe, niekedy sa pustí opačným smerom na hlavnú chodbu, tak ju hľadám. Viem len jedno, že mi nebude naložené viac, ako uvládzem. Pán je verný! Vztahy s deťmi mám nadstandardne – raz v týždni sa stretávame, denne sme v kontakte cez mobil. Modlím sa jeden za druhého a máme sa veľmi radi. Na jednom z týchto stretnutí mi dcéra povedala, že vie, že ich mám všetkých rada, ale prvé miesto som dala môjmu Spasiteľovi, že jej to Duch zjavil.

Ludia sa ma radi pýtajú, ako sa mám, kde bolo lepsie, ved' aj tak nič nerobiš, musí Ti byť dobre... „Milé moje, vážte si svoje rodiny, manželov, deti, vnúčatá, sú Božím darom pre Vás!“

Casto si večer poplačem, Pán to vidi, ale vždy ráno príde plesanie, lebo Boh zjavený v KRISTU JEŽIŠOVI mi je všetkým a ja Ho milujem a za Jeho vede nie Mu dákujem.

A na záver myšlienka z Prameňov v pústi (Faber): „Nezáleží na tom, aké ťažké je bremeno, ktoré Boh vlastnými rukami s láskou položil na naše plecia. Každé je požehnaním!“

AMEN!

Hrochot, september 2011
(redakčne krátené)

Bratr kazatel Vlastimil Pospíšil oslavil své 80. narozeniny

Jan Titěra

Bratr kazatel ThMgr. Vlastimil Pospíšil je dobře znám široké církevní veřejnosti v ČR i zahraničí nejen jako věrný a nadšený kazatel evangelia, ale také jako teolog, historik, spisovatel, básník, organizátor. Jeho každodenní úvahy nad Písmem „Slova života pro rok 2011“ jsme v uplynulém roce otvírali a četli s užitkem každý den. Setkat se s ním vždy znamená setkat se s usměvavým a milým bratrem v Kristu. Během svého života toho nemálo prožil.

Položili jsme mu několik otázek:

Které období života, při pohledu zpět, považuješ za to nejtěžší, které naopak za to nejkrásnější?

Nejtěžší období bylo období mého dětství za druhé světové války. Bylo to dlouhých pět let. Celou dobu války jsme neviděli maminku. Byla v Německu a vrátila se až po skončení války. Bratr mého otce i bratr mé maminky v průběhu druhé světové války zahynuli v Německu.

Těch nejkrásnějších období mého života bylo mnoho a na některá z nich si již detailně nepamatuji. Některá mi zůstala natrvalo v paměti, sotva bych je dnes všechna vyjmenoval. Ale jedno musím říci: Každé období bylo pro mne to nejkrásnější, neboť jsem vždy vnímal přítomnost Pána Ježíše!

Sloužil jsi jako kazatel na řadě míst. Na které z nich zvlášť vzpomínáš?

Každé kazatelské místo pro mne bylo neopakovatelné, ať to byl Miloslavov na Slovensku (16 roků), Brno (6 měsíců), Praha Vinohrady (10 roků), Cheb (7 roků). Na každé kazatelské místo, kde jsem působil, velice rád vzpomínám. Jakoby to bylo to první a současně i poslední místo, kde jsem působil. Tak hluboce to prožívám. Na každém tom místě mě doprovázela moje maminka. Všude zanechala nesmazatelné stopy díky své laskavosti a pohostinnosti. Maminka ani na jedno z těchto míst do smrti nezapomněla, vždy na ně vzpomínaла s velikou láskou. Dodnes, když se setkám s lidmi z těchto sborů, tak se na ni často ptají.

Byl jsi historicky také posledním federálním předsedou bratří a sester baptistů v tehdejším Československu. Jak vzpomínáš na toto období? Jak vidíš dnes rozdelení naší země na dvě?

V roce 1992 jsem byl pozván misijn-

ní společnosti v Jihoafrické republice na návštěvu. Jeden z vedoucích bratří této misijní společnosti se mě zeptal, zda ještě někdy přijedu „až“ z Československa? Odpověděl jsem mu, že z Československa již nepřijedu. Udiveně se na mě podíval a zeptal se: „Proč nepřijedeš?“ Odpověděl jsem mu: „Československo již nebude.“ V té době v JAR pozorně sledovali veškeré politické dění u nás. Zajímalo je, jak my tuto situaci „rozdělení“ řešíme, neboť i oni byli tehdy ve velice svízelné situaci. Po mé odpovědi se bratr trošičku poušmál. Byl jsem tam pak ještě jednou, ale to již z České republiky.

Rozpad naší republiky jsem nesl velice těžce. Když se mě ptali, ať již v Čechách nebo na Slovensku, kým se cítím být, všude jsem odpověděl a dodnes odpovídám: „Podle krve jsem Čech, podle srdce jsem Slovák, místem narození Polák.“ Podle této odpovědi lze jistě usoudit, jak jsem vnímal rozpad Československa. Poměrně slušně jsem znal situaci v Čechách i na Slovensku, s rozpadem republiky jsem počítal na 99 percent, zejména od počátku roku 1990. „Rozpadová situace“ se vyhrocovala a nabírala na rychlosti. Vzpomínám si na vyjádření jednoho slovenského státníka, který řekl: „V EU chceme mít svou židli.“

Ale s čím jsem tak úplně nepočítal, bylo osamostatnění obou částí naší Bratrské jednoty baptistů. Myslel jsem, že zůstaneme i organizačně nějak pospolu, i když v jiné formě. Nestalo se tak. Ale to hlavní je, že jsme pospolu duchovně a že obě Jednoty jsou součásti církve Kristovy! A že ještě máme společnou řeč prostřednictvím našeho společného časopisu Rozsévač. Bratrské vztahy i vztahy mezi našimi bratrskými národy jsou dnes na té nejlepší úrovni, na jaké zřejmě mohou být. Myslím si, že jsou ještě na lepší úrovni, než na jaké kdy předtím byly.

Když jsem u vzpomínek, rád vzpomínám na deset let, kdy jsem byl šéfredaktorem Rozsévače. Dva roky jsem také zastupoval naši mládež v Evropské baptistické federaci. Jako první český baptista jsem byl zvolen za místopředsedu Ekumenické rady církví - ještě v Československu.

Čemu se dnes věnuješ především? Co chystáš, jaké plány máš pro budoucnost?

Jako důchodce mohu věnovat více času svým „koníčkům.“ Někdo mi kdysi řekl: „Ty se nevěnuješ koníčkům, ale koňům.“ Když mám chvíli čas, věnuji se psaní v různé podobě, nejčastěji veršům. Také občas kázu, přednáším seniorům, nejvíce v našem sboru v Praze na Vinohradech.

Ke psaní mě přinutila nouze, když jsem byl kazatelem na Slovensku. Ve sboru, kde jsem sloužil, jsme neměli žádné básně či vánoční a velikonoční hry pro děti a mládež. Tak jsem je musel napsat. A děti je pak rády hrály jako divadlo. Psaní těchto her se mi zalíbilo, a tak jsem psal a psal. Dokonce jsem přeložil jednu polskou knížku a to mi pomohlo obnovit si trochu pozapomenutou polštinu. Ve psaní jsem našel své zalíbení. Má v rukopisech odloženo více rukopisů: Ve službách faraóna – Josef a počátky Izraele, Ve službách krále Saule – David, Listové do Říma – doba Pána Ježíše a první křesťanská misie (kde hrdinou je Žid Eliezer z egyptské Alexandrie), Rut moabská, Babičko vyprávěj, To nejkrásnější, Lev Nikolajevič Tolstoj, Setkání s Valentinem Rasputinem (jedním z největších ruských spisovatelů, známým u nás, ale nejvíce v Americe). Sestra Růženka Dvořáková překládala jeho knihy do slovenštiny.

Tiskem mi vyšly tři sbírky básní, pak knížka Ráchel, Návrat domů, a již vzpomínána Slova života. Byl jsem spoluautorem několika knih, zejména historických. Největší radost mám, že jsem se podílel na knize: Kazatelé BJB v Čechách.

Jak vidíš dnešní českou církev?

Když se chci dívat na sebe, na bratra, na člověka vůbec, slyším radu svého učitele na fakultě, profesora J. L. Hromádky. Ten říkával, a to si budu do smrti pamatovat: „Chcete-li vidět v pravém světle sebe či bratra a člověka vůbec, je jedno místo, ze kterého ho spatříte v pravém světle. To místo je pod Kristovým křížem.“ Z tohoto místa nejdále dohlédneme, jak do minulosti, tak do budoucnosti. Ale to důležité je hledět do přítomnosti. Jen tak můžeme správně vidět i správně hodnotit naši přítomnost a vidět úkoly, které nám dává náš Pán. Naši dobu vidíme jako dar pro život a službu církve, jako připravenou vinici Páně. Slyším Jeho hlas: „Jdi na vinici mou dnes a dělej.“

Když si nedovedu v dnešní době něco dobré srovnat, vysvětlit, proč je dnes tak těžké šířit evangelium, proč je

to dnes tak těžké pro církev, zadívám se do minulosti, nedávné i dávné. Obdivuji ty, kteří v těch dobách žili a věrně sloužili evangeliu. V době úplně nejdávnější si křesťané nestěžovali na poměry. Měli ještě v dobré paměti slova svého Pána a Mistra Ježíše Krista, která jim předávali apoštoly: „Mně se protivili, i vám se budou protivit...“ S tím musíme v každé době počítat. Někdy si stěžujeme, že lidé nemají o křesťanství zájem. Církev nemůže očekávat, že se lidé budou hrnout do kostelů, modlitebniči do

katedrál. A když, tak jen jako turisté. Je tu však jedna výzva našeho Vůdce a Dokonavatele naší víry Ježíše Krista:

„Jděte ke všem národům...“ (Mat 28, 19). To „jděte“ je nesmírně důležité. To platí i dnešní české církvi! Tedy nečekejte, že vás budou lidé vyhledávat, ale jděte za nimi, v celé pokoře a s láskou, jen tak dojdeme nejdále k lidem. Člověka dnes můžeme oslovit v jeho práci, odpočinku, v nemoci, v jeho nouzi a nemoci, jeho strádání a ukázat mu na naději, která je z jiného světa, od Ježíše Krista. Pokud lidem neučiníme Krista žádostivým, lidé se k nám nepohnou.

Jak vidíš Bratrskou jednotu baptistů?

Bratrská jednota baptistů je součástí křesťanů v naší vlasti, a nejenom v naší vlasti. Jestli by přestala být její součástí a „hrála si na svém písečku“, stala by se sekhou, v našem národě nevěrohodnou. Neoslovila by lidi. Baptisté v Čechách, a nejenom v Čechách, se od svého počátku nevylučovali z pomezí jiných křesťanských církví! Byli-li někdy osamocení, nepočítalo-li se s nimi, nebylo to jejich vinou. Baptisté se drželi Písma a Písmo jim nedovolovalo pohrdat jinými křesťany, žádným z lidí, byť měli jiné poznání Písma, než mají oni. Jsem přesvědčen, že i baptisté u nás mají své místo

a poslání, které nikdo jiný nezastoupí, neboť jsou součástí Kristovy církve, jeho těla! Možná, že v tom Kristově těle jsou jenom prstem na ruce. Která část těla by nahradila prst? Jak důležitý je v lidském těle prst, byť jen ukazováček! Jím dáváme výstrahu, můžeme jím ukazovat směr. Budeme tím malým, ale věrným úděm Kristovy církve!

Co bys české církvi přál ze všeho nejvíce?

Přejí jí to, co jsem již v těchto otázkách řekl, a to jsou slova profesora J. L. Hromádky. Církev bude užitečná a splní úkol svého poslání, když se bude často zdržovat pod Kristovým křížem, ne-li vzdycky. Jenom pod křížem může věrně naslouchat svému Pánu, který na kříži za ni umíral a třetího dne vstal z mrtvých!

Pod křížem padají všechny zábrany. Zpod kříže má církev nést dnešnímu člověku to, co pod křížem viděla, slyšela a přijala: „Otče, odpust jím, neboť nevědí, co činí.“ Jen to je důležité, aby církev nesla evangelium o Boží lásce svému národu! Jen tak naplní úkol svého Pána a Mistra.

Jménem všech členů Redakční rady (a věřím, že i čtenářů Rozsévače) nejen děkuji našemu milému a vzácnému jubilantovi za velmi zajímavé odpovědi, ale současně mu přejí i Boží milostivé vedení a neslábnoucí nadění ve službě evangelia v dalších letech!

Svědectví babičky Ludmily

V pátek 13. ledna 2012 jsem se vrátila z nemocnice. Pobyla jsem pět dnů na „koronárce“ třetí interny Fakultní nemocnice na Karlově náměstí. Ráno, po napsání dopisu na rozlučenou, mi bylo moc zle. Věděla jsem: Teď zázrak nebo nemocnice. Nemám-li se rozběhnout raději DOMŮ. Zavolala jsem obvodní lékaře a ta mi nařídila okamžitý převoz do nemocnice. Zrovna u mne byla Ivanka Šimová a měla k dispozici auto. Zavolaly jsme mé známé na ředitelství Fakultní nemocnice a ta všecko zařídila. Čekala nás s vozíkem a všecko se vydalo směrem na JIP. Na příjmu mi po vyšetření zavedli do nosu přívod kyslíku, takže jsem se přestala dusit a sanitkou mne převezli na „koronárku“, kde mne napojili na monitor, co stále sleduje činnost srdce. Ve čtvrtek mi pan primář doc. MUDr. Král zavedl v lokálním umrtvení tlustou sondou s optikem skrz jícen a provedl vyšetření srdce. Zjistily se srdeční vady, které vylučují elektrickým zásahem upravit arytmii či fibrilaci komor,

takže nakonec byla určena medikamentozní léčba. Všecko Pán předem připravil dle slova, co tu středu ráno dostala Ivanka z Ř 16,1 – 2.

Po pěti dnech jsem byla přeložena na běžné oddělení a monitoring se prováděl nadále vysílačkou na dálku. Pět nocí jsem na koronárce nespala, ale prožila jsem zajímavou lekci. Můj životní styl je už po celá léta „nevadoucnost“. Protože můj Pán JE v minulosti a smír Mu všecko v minulosti svěřit – ON TAM JE a jedná s tím, s čím už já nemohu udělat nic, protože se do minulosti nikdy nevrátím-

ON JE V BUDOUCNOSTI, takže se o budoucnost nemusím starat. ON TAM JE a pečlivě ji připravuje. MOJE je pouze přítomná chvíle Jím připravená a za tu zodpovídám. Ale na té koronárce jako by mne Pán Bůh vzal do budoucnosti. Prožívala jsem zřejmě šestou pečet, jak ji popisuje Jan va Zj 6,12 – 17. Viděla jsem lidstvo vykořeněné a vyděšené, bezradné a zoufalé, hotové přijmout a poklonit se komukoliv, kdo slíbí vyvést z těch hrůzných katastrof a poradit si s otreseným světem. Vědoucí a vidoucí byli jen málokterí na tuto dobu připraveni křesťané... Jsem vděčná za prorocké slovo Písem, že smíme vidět za oponu času, ale když jsem pak první noc klidně spala na III. interně beze snů, byla jsem vděčná, že otěže vlády nad světem má ve své, za nás probodené ruce Beránek, který zvítězil jako Lev z Judy a už brzy se vrátil pro svoji královskou nevěstu – Církev bez poskvrny a vrásky. Tak zatím budeme věrní tam, kde nás postavil, očekávajíce Jeho návrat k vytržení Nevěsty.

Babička Ludmila Halerová

Krásni v Kristovi

N. J. D.

Vten deň poriadne mrzlo. Malé snehové vločky sa sypali zo studenej oblohy, aby prikryli zem krásnym bielym závojom – svatočným závojom. Akoby tušili, že tento deň – 29. december 1956 – sa návždy zapíše do sŕdc dvoch ľudí, ktorí sa rozhodli spečať svoje túžby pred Pánom tejto zeme.

Ona – hrdá klenovská kráska – Júlia Aláčová.

On – vyhlásený krásavec a sen mnohých dievčenských sŕdc – Vasil Voločšuk.

Voločšuk je meno pochádzajúce z Ukrajiny a znamená Vodca stáda. Volo – odvodené z polského Vloch – Talian, Scuk – ukrajinský vodca, skratka vodcu pastierov putujúcich z Vloch z Taliana v rámci sťahovania národov. Vasil sa do Klenovca

ale ona ako hrdá Aláčka si ho nejako nevšímala. Tak siahol po typickej taktičke neuvedomej mladosti – podložil jej v škole na chodbe nohu... Keď jej galantne podával ruku k pomoci, nemohla prehliadnúť iskry v jeho tmavých očiach... A tak sa to začalo... Vtedy ale ešte netušila, že práve on bude tým mužom, s ktorým prežije svoj život, s ktorým sa bude deliť o

dostal vdaka svojmu otcovovi, tiež Vasiľovi, ktorého Pán Boh viedol ako nadšeného kazateľa, misionára a pastora práve do zboru BJB v Klenovci. Priviedol so sebou manželku, dcéru Elenku a dvoch synov – Vasila a Ivana. A tak sa starší Vasil zahľadal do snežnej víly.

Bola pekná, veľmi pekná, patria v dedine k najkrajším. Bola od Aláčov z rodiny súkenníkov. Otec Janko prišiel z Maďarov, usadil sa v Klenovci, kde sa stal prvým súkenníkom. Pán Boh viedol aj jeho kroky do zboru BJB, kde sa spoznal a oženil s Júliou Antalíkovou. Bola to rodina silných modlitebníkov, kde Boh bol centrom celého ich života. Deti Janko, Júlia – po klenovský Ulinka, Marienka a Katka vyrastali v požehnanej rodine. Súkenníci – tkači guby, surovice, priadli vlnu a šírili slovo Božie.

Keď sa Voločšukovci trochu v Klenovci udomácnili, Vasil začal chodiť do gymnázia v Tisovci, kde chodila aj Júlia. Chcel si získať pozornosť tejto klenovskej kráske, ktorá mu učarovala hned, ako ju prvýkrát uvidel,

svoj chlieb, myšlienky, ktorý sa stane jej druhou polovicou.

V ten deň poriadne mrzlo. Nad malou dedinkou Klenovec, ktorá driemala pod snežnou perinou, sa vznášala radosť a šťastie.

Z kostola, ktorý bol naplnený teplom lásky spečatenej spoločným „ÁNO“, sa ozývali tony... „Kam pújdeš Ty, tam také s Tebou pújdu...“

A tak Ulinka nasledovala svojho milovaného Vasila do horárne na Kyslú. Kedže Vasil medzičasom dokončil štúdiá na vysokej škole, jeho „obžívou“ sa stala sama príroda a lesy, kde trávil svoje pracovné dni. A Ulinka s láskou a dôslednosťou udržiavała teplo domova, aby im nebolo zo začiatku smutno, spoločnosť im robila krávička Rysuľa a nádherné morky.

Čistá romantika. Svieži horský vzduch. Žiadne ústredne kúrenie, žiadna klimatizácia, žiadnen smog... Po roku prišla do rodiny Janka. Prvorodená. Po medových týždňoch sa prestáhovali na Horehron. Malebný Beňuš sa stal ich domovom na nasledujúcich dvadsať rokov. Ich rodina sa rozrástla o Natašku, Danielku a vysneného syna Radovana.

Hlad po Božom Slove a túžba po obecenstve viedla kolesá ich auta pravidelne každý víkend do Klenovca, do zboru a k starým rodičom Aláčovcom.

Rok čo rok počas prázdnin sme-

rovali k moru – Rumunsko, Maďarsko, Bulharsko. Starý otec kazateľ Voločšuk pracoval misijne v týchto krajinách a oni, často s rodinou brata Ivana, trávili letný čas v zboroch južných krajín. Deti spievali a Vasil kázal.

Zdedil to po otcovi. Boh obdaroval výrečnosťou, organizač-

nými schopnosťami a múdrostou oboch bratov. Neskôr dostal Vasil prácu v Hnúšti, a tak sa prestáhovali do Klenovca, kde si postavili dom vedľa rodičovského domu Aláčovcov. Ulinka s deťmi pokračovala v rodinnom remesle – súkenníctve, a stala sa majsterkou ľudovo umeleckej výroby. Vasil neprestal chodiť po horách a organizovať zborové aktivity – cez aktívnu zborovú prácu v staršovstve, organizáciu výletov, zájazdov na baptistické európske podujatia, vydanie CD spojeného spevokolu „Chvál každý Boha“ až po organizovanie seniorských táborov v Račkovej doline. Deti pomáhali pri tkaní gúb i v zbere. Keď odrástli, rozpŕchli sa po svete od Hnúšte, cez Banskú Bystricu, rakúsky Hainburg až do exotického Egypta...

Spojenie ukrajinskej vetvy Voločšukovcov a nemecko-maďarskej vetvy Aláčovcov nieslo plody medzinárodnej spolupráce... Žili na Slovensku a cítili sa doma všade – u baptistov. Všetci sa hrdo hlásili a stále hlásia k baptizmu.

Dnes znova sneží. A oni slávia 55 rokov od svadobného dňa... v kruhu svojich detí a vnúčat, ktorých sprevádza vďačnosť za životy svojich rodičov. Vďačnosť za ich lásku, ktorou obkllopvali a obkllopujú svoje deti, za ich neochvejnú pomoc, podporu, za ich každodenné modlitby, ktoré na krídlach lásky nesú ich potomstvo stále bližšie k poznaniu Božej milosti.

Americký evangelista a motivační řečník bez končetin Nick Vujicic se oženil

Americký evangelista a motivační řečník srbsko-australského původu Nick Vujicic, známý jako „kazatel bez končetin“ (viz rozhovor v ŽV 2010/11), se 12. února oženil se svou snoubenkou Kanae Mijaharovou (Miyahara).

Svatobní obřad se konal v americké Kalifornii. Zpráva o svatbě byla zveřejněna na Vujicicově internetové stránce www.attitudeisaltitude.com.

V textu se uvádí, že Nick i Kanae jsou velmi nadšení a děkují všem, kdo se za ně modlili a posílali jim povzbudivé dopisy a e-maily. Zpráva o svatbě také vyvolala velký ohlas na Vujicicově facebokové stránce, kde novomanželům blahopřály tisíce fanoušků.

Nick Vujicic požádal Kanae o ruku loni v létě (29. 7.) po několikaměsíční vážné známosti. Svůj nový stav tehdy označil za „největší požehnání, které kdy dostal – kromě života, spasení a vztahu s Bohem“.

Tomáš Coufal,
Život víry

Fórum křesťanských inštitúcií začalo kampaň na podporu volnej nedele

Fórum křesťanských inštitúcií (FKI) spustilo kampaň zamieranú na podporu volnej nedele. „Pozývame vás, aby ste pridali k nám a povedali si: „Nedela má zostať nedelou a preto nebudem v nedeli nikoho nútiti pracovať,““ vyzval za iniciátorov Pavol Kossey, predseda, ktorý je v FKI zodpovedný za agendu Nedela nedelou. K výzve sa možno pripojiť na stránke www.peticia.sk/nedelanadelou.

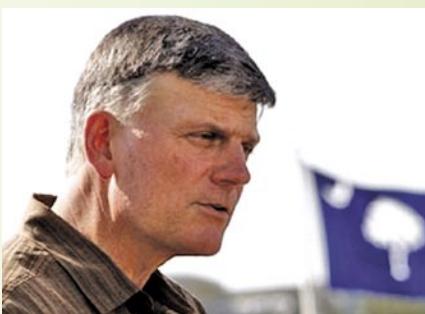
„Každý z nás môže prispieť k prehĺbeniu kultúry nedele - aby bola nedela na Slovensku citelne iným dňom ako pracovný deň, teda dňom vonkajšieho i vnútorného pokoja, utuženia rodinných a priateľských vzťahov, pobytu v prírode,

relaxu tela a povznesenia ducha. Pre veriacich je v nedeli samozrejmá účasť na spoločných bohoslužbách. (...) Veríme, že aj malými krokmi, ktoré sa udejú na mnohých malých miestach, sa môžu dosiahnuť aj veľké zmeny v spoločnosti,“ uvádzá webová stránka kampane.

Iniciatívou „Nedela nedelou“ chcú jej iniciátori prispieť predovšetkým k vedomej zmene nášho vnútorného postoja, ale aj k širšej celospoločenskej diskusii, ako aj iniciovať odborné posúdenie nedelnej práce a rôznych jej následkov. FKI zároveň pozýva všetkých záujemcov, ktorí prejavia záujem, aby napísali svoje podnetey a úvahy k téme prežívania nedele a poslali ich na adresu nedelanadelou@fki.sk. V prípade záujmu môže byť podnet zverejnený aj na stránke www.fki.sk/nedelanadelou. Kampaň nadáváže na snahy Nezávislých kresťanských odborov Slovenska a Hnutia kresťanských rodín, ktorí na problém nedelnej práce aktívne upozorňovali už v minulosti. Nadáváže tiež na celoeurópsku iniciatívu Európskej aliancie za nedelu, ktorej cieľom je vzájomná podpora rôznych lokálnych a národných iniciatív až po ovplyvnenie európskej legislatívy. V súčasnosti sa v tejto oblasti angažuje najmä Aliancia za nedelu – Slovensko, o.z., a taktiež Klub mnohotetných rodín, Odborový zväz pracovníkov obchodu a cestovného ruchu a Slovenská sieť proti chudobe, ktoré sú spolu s FKI členmi Európskej Aliancie za nedelu.

Konferencia biskupov Slovenska v októbri minulého roka poverila bratislavského eparachu Mons. Petra Rusnéka, aby koordinoval aktivity na ochranu nedele na Slovensku.

TK KBS informoval
Pavol Kossey

Franklin Graham odsúdil bombový útok na sudánsku biblickú školu

Franklin Graham, prezident a výkonný riaditeľ organizácií Samaritan's Purse a Billy Graham Evangelistic Association, uverejnil vyhlásenie, v ktorom odsúdil bombový útok na budovu

biblickej školy v oblasti pohoria Nuba v Sudáne.

Sudánske vzdušné sily zhodili 8 bômb na dve budovy biblickej školy Heiban, ktorá sa nachádza v pohorí Nuba v Severnom Sudáne. Napriek tomu, že útok zničil budovy, študentom ani vyučujúcim sa nič nestalo.

„My, v organizácii Samaritan's Purse, odsudzujeme opakujúce sa útoky na nevinných ľudí, ktorí sú zastrašovaní v pohorí Nuba,“ uviedol Graham vo svojom vyhlásení. „Mnohí boli donútení opustiť svoje domovy, a my sme zaviazaní pomáhať tým, ktorí sú v núdzi.“

Graham dodal, že on a jeho pracovníci sa hlbocko znepokojujú o slobodu a životy ľudí, ktorí boli zastrašovaní bombovými útokmi zo strany sudánskej vlády.

Graham sa tiež modlí za to, aby sa ľudia vo svete iba neprizerali a nenádejali sa nečinne, že sa veci v Sudáne zlepšia.

„Modlím sa za to, aby svet iba nesedel a nedíval sa nečinne s nádejou na zlepšenie, ale aby vyslal jasný signál sudánskej vláde, že podobné útoky nebudu tolerované,“ povedal Graham. Podľa neho bomby zapálili trávu okolo a vo vnútri školského areálu. Rozsah škôd zatial nie je známy.

Susan Riceová, velvyslankyňa USA v Organizácii spojených národov povedala, že bola poburená a tiež odsúdila útok, ktorý nazvala „ohavný“.

„Bol to prvý školský deň a školský areál bol plný študentov, učiteľov a rodičov,“ povedala Riceová. „Aj keď nikto neprišiel o život, tento útok, pri ktorom bolo zhodených osem bômb, podčiarkuje krutosť pokračujúcej vojenskej operácie v južnom Kordofane a oblasti Blue Nile.“ Pohorie Nuba bolo územím, kde prebiehal konflikt, ktorý postihol 500.000 ľudí. Medzi sudánskou armádou a skupinami povstalcov, ktorí boli v minulosti spojencom Južného Sudánu, prebiehali boje niekoľko mesiacov. Tisíce ľudí utieklo z tejto oblasti a ak bude konflikt pokračovať, môže to vyvrcholiť hladomorom, povedala Riceová.

Sudán taktiež bráni humanitárnym organizáciám vo vstupe do časti južného Kordofanu a oblasti Blue Nile, informoval Associated Press.

Samaritan's Purse ponúkla pomoc utečencom, ktorí ušli do Južného Sudánu, aby sa vyhli bojom v Kordofane a Blue Nile. Organizácia poskytuje jedlo, prístrešie a lekársku pomoc.

Biblická škola, ktorá sa zameriava na výučbu miestnych pastorov a kazateľov, bola významne podporovaná kresťanskou organizáciou Samaritan's Purse, ktorá do nej investovala od roku 1993 viac ako 100 miliónov dolárov, napísali noviny DeMoss News.

Podľa tohto zdroja organizácia zabezpečovala jedlo, lekársku pomoc, odborné školenia a postavila stovky kostolov a zborových budov. Pomohla znova postaviť tie kresťanské budovy, ktoré boli zničené počas občianskej vojny v Sudáne.

Mark Spišák
www.krestandnes.cz

KAM VEDOU NAŠE KROKY?

Sčasopisem **KROKY** se čtenáři setkávají už od roku 1998. Na jeho existenci se podílí asi 20 dobrovolných spolupracovníků z 9 církví. Je to tedy časopis ekumenický, který vede své čtenáře k Bibli, Bohu, Pánu Ježíši a životě s Ním. To znamená, že je tak trochu „odborný“, ale pro cílovou skupinu čtenářů – školáků ve věku šest až dvanáct let. Ale s rodiči čtou Kroky i děti mladší. Na soutěže odpovídají a svými články přispívají i čtenáři starší.

Možná, že se vám zdá věkové rozpětí trochu velké, ale je těžké oslovovat skupinu jinou, když právě děti ve školním věku se liší svými zájmy a zaměřením. Jiné zájmy mají chlapci, jiné děvčata, jiné děti ze sídliště, jiné děti z menších městských částí nebo menších měst. Některé děti mají své vrstevníky ve sborovém obecenství, jiné musejí dojízdět a těší se na větší církevní či sborové akce.

S některými články a nápady z časopisu Kroky se mohli čtenáři Rozsévače setkávat na stránkách přílohy pro děti Zrnko.

Název jsme doplnili o slovíčko **nejen** – Kroky, křesťanský časopis nejen pro děti.

Na to nás upozornili sami čtenáři ve svých dopisech: „...u nás to čte celá rodina...“, „...manžel čerpá náramky pro kázání...“, a pod. Je to i nás záměr a cíl.

Učitelka nedělní školy pro předškoláky popisuje ústy chlapce Kuby průběh celé vyučovací hodiny pro předškoláky. Uvádíme články, které mohou inspirovat učitele dorostu, náramky pro diskuzi a konfrontaci vlastních postojů. Dva naši nejmladší spolupracovníci vyprávějí o řešení svých problémů s rodiči, jak hledají odpovědi na důležité životní otázky.

Problémem časopisu je, že vychází v poměrně malém nákladu a jeho čtenáři se mění, protože dorůstají. Ze školáků se stávají studenti a mládežníci. Nové čtenáře by snad mohli motivovat rodiče či vedoucí různých skupin. Konkurence počítače s jeho nabídkami je hodně silná, ale jaké nabízí hodnoty a jistoty? Kam své uživatele – ctitele směruje?

V současné době budeme asi všichni trochu pečlivěji sledovat svá vydání. I to bude pravděpodobně důvod snížení počtu čtenářů. Je tu možnost, že by nedělní školy – besídky nebo dorosty mohly odebírat aspoň jedno číslo, které by bylo k dispozici celé skupině. Děti nebo jejich vedoucí by se mohli nechat inspirovat při společných akcích, na táborech, půjčovat si je. Další možností je příležitost k vytvoření „Knihovničky“ pro volný čas.

I sekulární svět si uvědomuje důležitost a přednosti čtení. Proti počítačovým hrám a většině televizních programů čtení rozvíjí fantazii a vlastní úsudek.

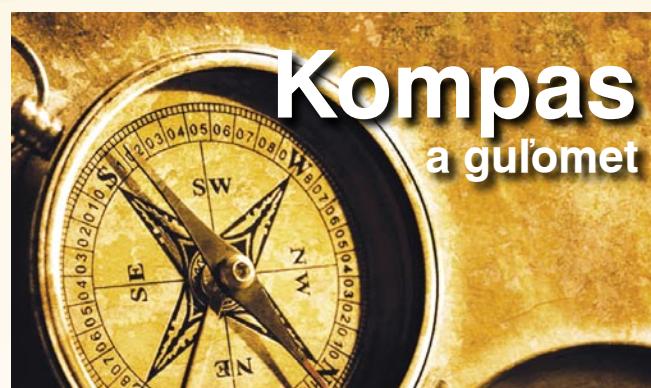
Upozorňujeme také na důležitost společné činnosti celé rodiny – tedy i čtení.

Nebylo by dobré využít také časopisu **Kroky** a vést **kroky** našich dětí, našich školáků na úzkou, ale bezpečnou cestu a stavět je na Skálu, která

je a zůstane jedinou jistotou?

Zdravíme vás naším heslem:
Jistým krokem správným směrem

Redakce časopisu KROKY, Táborská 72, 615 00 Brno
E-mailová adresa: kroky@kroky.cz
Webové stránky: www.kroky.cz

Istý vojak sa zachránil z torpédrovanej a potopenej lode. Do záchranného člna si zobrajal kompas a ľahký guľomet. Kompas na lepšiu orientáciu, guľomet na sebaobranu. Poznal však, že jeho kovový guľomet vychýľuje kompas a ten mu neukazuje správny smer. Tak hodil zbraň do mora. Vedený správnym smerom, dostał sa po čase na breh a bol zachránený. Naším kompasom je evanjelium Pána Ježíša. To však neladí so zbraňou, teda s násilím a zabíjaním. V evanđeliu čítame: schovaj svoj meč do pošvy.

P. Kondač

Čo sa stalo s vodcom gangu?

Nicky Cruz sa narodil v Portoriku (ostrov v Karibskom mori). V detstve od svojich rodičov nedostal príliš veľa lásky. Ako chlapec často sklizol do problémov. Jeho mama sa k nemu správala veľmi neláskavo a nazývala ho „synom diabla“. Určite ho to trápilo!

Ked' trocha vyrástol, poslali ho preč z domu, do New Yorku, kde žil jeho starší brat. Čoskoro od neho utiekol a pripojil sa k skupine Mau Maus. Patrila k najhorším gangom v celom meste. Nicky sa stal vodcom tohto gangu. Členovia skupiny sa často zapájali do násilných pouličných bitiek, kradli a páchali zločiny všetkého druhu. Problémy nenechali na seba dlho čakať. Nicky začal brať drogy. Jeho srdce bolo plné hnevú a nenávisti. Mnohokrát sa dostał do väzenia.

Do časti mesta, kde Nicky žil, prišiel muž menom David Wilkerson. Začal ľuďom rozprávať o Bohu a Páničovi Ježišovi. Nicky ho zbil! O dva týždne neskôr David prišiel kázať do boxerskej arény. Nachádzala sa

v bezprostrednej blízkosti Nickyho bytu. Nicky sa rozhadol, že zoberie niekolkých zo svojich chlapcov a kazateľovi dajú „poriadnu príučku“. Ale Boh mal iné plány. Ukázal Nickymu, že jeho správanie je zlé a podlé. Pán Boh spôsobil zmenu v Nickyho srdci. Po kázni prišiel Nicky za Davídom a spoločne prosili Boha, aby Nickymu odpustil. Boh túto modlitbu vypočul. Nicky začal nový život.

Na druhý deň Nicky priniesol na policajnú stanicu všetky svoje zbrane. Policajti neverili vlastným očiam. Nicky začal študovať Bibliu. Chcel lepšie porozumieť Písmu a rozprávať ľuďom o Bohu a o Jeho nesmiernej láske, ktorá poslala Ježiša na kríž pre naše hriechy. Jedného dňa sa Nicky vrátil do štvrti, kde pôsobil ako vodca gangu Mau Maus. Rozprával o Ježišovi niekoľkým členom gangu a niektorí z nich sa naozaj rozhodli dôverovať Ježišovi a poprosili Ho o odpustenie hriechov.

Odtedy Nicky mnohým ľuďom rozpovedal, ako Boh zmenil jeho život. Povedal im tiež, že Pán Boh môže to isté urobiť aj v ich životoch. Pán Boh je láskavý a mocný!

Ak si sa aj ty dostał do problémov, stále je tu pre teba nádej. Boh otvára

ZRINKO
Rozsívač
Rozsívač

svoju náruč a pozýva ťa, aby si k Ne-mu prišiel. Chce ti odpustiť a učiniť ťa svojím dieťaťom.

Pripravila M. Kešjarová

Rút – vyvolená cudzinka

V Biblii čítame príbeh o žene, ktorá sa ocitla v cudzej krajine, meďi neznámymi ľuďmi. Príbeh nájdeš v knihe Rút.

Skús v Biblii pohľadať odpovede na nasledujúce otázky:

1. Z ktorej krajiny pochádzala Rút? (Rút 1, 2 – 4)

2. Prečo Rút opustila krajinu, v ktorej sa narodila? (Rút 1, 5 – 6)

3. Čo povedala Rút, keď ju Noemi posielala domov? (Rút 1, 16)

4. Ako sa Pán Boh postaral o Rút a Noemi? (Rút 2, 2 a 10 – 12)

5. Za koho sa vydala Rút a ako sa volal jej syn? (Rút 3, 13 a 17)

OSEMSMEROVKA

Nájdì slová v osemsmerovke. Zostávajúce pís-mená ti prezradia taj-ničku, ktorú doplň do verša:

Božieho, ktorý si ma za-miloval a seba samého vydal za mňa. " Galatským 2, 20

RÚT, BOÁZ, NOÉMI, ORPA, BRAT, MOÁB, IZRAEL, ZEM

Ž	R	I	Z	Á	O	B
J	Ú	N	E	M	V	R
O	T	V	O	R	P	A
I	E	R	E	É	V	T
S	Y	N	A	☺	M	☺
☺	L	E	A	R	Z	I
M	O	Á	B	Z	E	M

Návrat

V tme stráca sa
mi krása dňa
a v srdci smútok hlodá.
Tak páli púšť,
kde spočinúť,
liek zranenému kto dá?
Síz čierny mrak
môj tieni zrak
a bolest dušu zviera.
Kde ruka tá,
tak láskavá,
čo z očí slzy stiera?

Môj hviezdny vzlet
chcel objať svet,
hriech však mi krídla złámal.
V tom bahne bied
už svetla niet,
tu stíhol túžob nával.
Ja, skrotený,
síl zbavený,
o spásu, milosť žiadam.
Už končím boj
a život svoj
ja k Tvojim nohám skladám.

Ach, Otče, Ty
príd v ústrety,
mňa zdvihni k svojmu srdcu.
Z vín osloboď
a na mňa hod
plášť lásky miesto trestu.
Tak dobre mi
v tej nádeji,
že domov znova nájdem,
a za prahom
v dni blaženom
ja v náruč tvoju padnem.

Ondrej Betko st.: Pod Tvojím krížom

